

Teismo praktikos rinkinys

TEISINGUMO TEISMO (trečioji kolegija) SPRENDIMAS

2020 m. balandžio 2 d.*

Turinys

Teisinis pagrindas	4
Tarptautinė teisė	4
Sąjungos teisė	5
Direktyva 2011/95/ES	5
Sprendimai 2015/1523 ir 2015/1601	6
Ginčų aplinkybės ir ikiteisminė procedūra	11
Procesas Teisingumo Teisme	13
Dėl ieškinių	14
Dėl priimtimumo	14
Dėl nepriimtimumu grindžiamų prieštaravimų bylose C-715/17, C-718/17 ir C-719/17, grindžiamų tuo, kad ieškiniai neturi dalyko ir prieštarauja SESV 258 straipsnyje numatytos procedūros tikslui	14
– Šalių argumentai	14
– Teisingumo Teismo vertinimas	14
Dėl nepriimtimumu grindžiamų prieštaravimų bylose C-715/17 ir C-718/17, susijusių su vienodo požiūrio principo pažeidimu	17
– Šalių argumentai	17
– Teisingumo Teismo vertinimas	17
Dėl nepriimtimumu grindžiamo prieštaravimo byloje C-718/17, siejamo su teisės į gynybą pažeidimu vykstant ikiteisiminei procedūrai	18
– Šalių argumentai	18

* Proceso kalbos: čekų, vengrų ir lenkų.

– Teisingumo Teismo vertinimas	19
Dėl nepriimtimumo grindžiamo prieštaravimo byloje C-719/17, siejamo su ieškinio netikslumu ar nenuoseklumu	22
– Šalių argumentai	22
– Teisingumo Teismo vertinimas	22
Dėl esmės	23
Dėl nurodytų įsipareigojimų neįvykdymo realumo	23
Dėl Lenkijos Respublikos ir Vengrijos gynybos pagrindų, siejamų su SESV 72 straipsniu kartu su ESS 4 straipsnio 2 dalimi	25
Šalių argumentai	25
Teisingumo Teismo vertinimas	25
Dėl Čekijos Respublikos gynybos pagrindo, siejamo su konkrečiai taikomo sprendimuose 2015/1523 ir 2015/1601 numatyto perkėlimo mechanizmo neveikimu ir neveiksmingumu	30
Šalių argumentai	30
Teisingumo Teismo vertinimas	31
Dėl bylinėjimosi išlaidų	33

„Valstybės įsipareigojimų neįvykdymas – Sprendimai (ES) 2015/1523 ir (ES) 2015/1601 – Šių sprendimų 5 straipsnių 2 dalys ir 4–11 dalys – Graikijos Respublikos ir Italijos Respublikos labai nustatytos laikinosios priemonės tarptautinės apsaugos srityje – Dėl staigaus trečiųjų šalių piliečių antplūdžio kai kurių valstybių teritorijoje susidariusi nepaprastoji padėtis – Šių piliečių perkėlimas į kitų valstybių narių teritoriją – Perkėlimo procedūra – Valstybių narių pareiga reguliariai ir nerečiau kaip kas tris mėnesius nurodyti tarptautinės apsaugos prašytojų, kuriuos galima skubiai perkelti į jų teritoriją, skaičių – Susiję įsipareigojimai, dėl kurių jie faktiškai perkeliama – Su nacionaliniu saugumu ir viešąja tvarka susiję valstybių narių interesai – Galimybė valstybei narei remtis SESV 72 straipsniu siekiant netaikyti privalomų Sąjungos teisės aktų“

Sujungtose bylose C-715/17, C-718/17 ir C-719/17

dėl pagal SESV 258 straipsnį atitinkamai 2017 m. gruodžio 21 ir 22 d. pareikštų ieškinių dėl įsipareigojimų neįvykdymo

Europos Komisija, atstovaujama Z. Malůšková, A. Stobiecka-Kuik, G. Wils ir A. Tokár,

ieškovė,

prieš

Lenkijos Respubliką, atstovaujamą E. Borawska-Kędzierska ir B. Majczyna,

atsakovę,

palaikomą

Čekijos Respublikos, atstovaujamos M. Smolek, J. Vláčil, J. Pavliš ir A. Brabcová,

Vengrijos, atstovaujamos M. Z. Fehér,

įstojusių į bylą C-715/17 šalių,

Europos Komisija, atstovaujama Z. Malůšková, A. Stobiecka-Kuik, G. Wils ir A. Tokár,

ieškovė,

prieš

Vengriją, atstovaujamą M. Z. Fehér ir G. Koós,

atsakovę,

palaikomą

Čekijos Respublikos, atstovaujamos M. Smolek, J. Vláčil, J. Pavliš ir A. Brabcová,

Lenkijos Respublikos, atstovaujamos E. Borawska-Kędzierska ir B. Majczyna,

įstojusių į bylą C-718/17 šalių,

ir

Europos Komisija, atstovaujama Z. Malůšková, A. Stobiecka-Kuik, G. Wils ir A. Tokár,

ieškovė,

prieš

Čekijos Respubliką, atstovaujamą M. Smolek, J. Vláčil, J. Pavliš ir A. Brabcová,

atsakovę,

palaikomą

Vengrijos, atstovaujamos M. Z. Fehér,

Lenkijos Respublikos, atstovaujamos E. Borawska-Kędzierska ir B. Majczyna,

įstojusių į bylą C-719/17 šalių,

TEISINGUMO TEISMAS (trečioji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkė A. Prechal (pranešėja), trečiosios kolegijos teisėjo pareigas einantis Teisingumo Teismo pirmininkas K. Lenaerts, teisėjai L. S. Rossi, J. Malenovský ir F. Biltgen,

generalinė advokatė E. Sharpston,

posėdžio sekretorius M. Aleksejev, skyriaus vadovas,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2019 m. gegužės 15 d. posėdžiui,

susipažinęs su 2019 m. spalio 31 d. posėdyje pateikta generalinės advokatės išvada,

priima šį

Sprendimą

1. Ieškiniu byloje C-715/17 Europos Komisija prašo Teisingumo Teismo pripažinti, kad reguliariai ir bent kas tris mėnesius nenurodžiusi tinkamo tarptautinės apsaugos prašytojų, kurie gali būti greitai perkelti į jos teritoriją, skaičiaus Lenkijos Respublika nuo 2016 m. kovo 16 d. neįvykdė išipareigojimų pagal 2015 m. rugsėjo 14 d. Tarybos sprendimo (ES) 2015/1523, kuriuo Italijos ir Graikijos labai nustatomos laikinosios priemonės tarptautinės apsaugos srityje (OL L 239, 2015, p. 146), 5 straipsnio 2 dalį, 2015 m. rugsėjo 22 d. Tarybos sprendimo (ES) 2015/1601, kuriuo Italijos ir Graikijos labai nustatomos laikinosios priemonės tarptautinės apsaugos srityje (OL L 248, 2015, p. 80), 5 straipsnio 2 dalį, taigi ir susijusių išipareigojimų dėl perkėlimo pagal šių dviejų sprendimų 5 straipsnių 4–11 dalis.
2. Ieškiniu byloje C-718/17 Komisija prašo Teisingumo Teismo pripažinti, kad reguliariai ir bent kas tris mėnesius nenurodžiusi tinkamo tarptautinės apsaugos prašytojų, kurie gali būti greitai perkelti į jos teritoriją, skaičiaus Vengrija neįvykdė išipareigojimų pagal Sprendimo 2015/1601 5 straipsnio 2 dalį, taigi ir susijusių išipareigojimų dėl perkėlimo pagal šio sprendimo 5 straipsnio 4–11 dalis.
3. Ieškiniu byloje C-719/17 Komisija prašo Teisingumo Teismo pripažinti, kad reguliariai ir bent kas tris mėnesius nenurodžiusi tinkamo tarptautinės apsaugos prašytojų, kurie gali būti greitai perkelti į jos teritoriją, skaičiaus Čekijos Respublika neįvykdė išipareigojimų pagal Sprendimo 2015/1523 5 straipsnio 2 dalį, Sprendimo 2015/1601 5 straipsnio 2 dalį, taigi ir susijusių išipareigojimų dėl perkėlimo pagal šių dviejų sprendimų 5 straipsnių 4–11 dalis.

Teisinis pagrindas

Tarptautinė teisė

5. 1951 m. liepos 28 d. Ženevoje pasirašyta Konvencija dėl pabėgėlių statuso (*Jungtinių Tautų sutarčių rinkinys*, 189 t., p. 150, 1954 m., Nr. 2545) įsigaliojo 1954 m. balandžio 22 d. Ji buvo papildyta 1967 m. sausio 31 d. Niujorke priimtu Protokolu dėl pabėgėlių statuso, įsigaliojusi 1967 m. spalio 4 d. (toliau – Ženevos konvencija).
5. Ženevos konvencijos 1 straipsnio A dalyje apibrėžiama šioje konvencijoje vartojama sąvoka „pabėgėlis“, o F dalyje nustatyta:

„Šios Konvencijos nuostatos netaikomos visiems tiems asmenims, dėl kurių yra rimtų priežasčių manyti, kad jie:

- a) padarė nusikaltimą taikai, karinį nusikaltimą arba nusikaltimą žmonijai, kaip šie nusikaltimai apibrėžiami tarptautiniuose dokumentuose, sudarytuose tam, kad būtų imamasi priemonių prieš tokius nusikaltimus;

- b) padarė sunkų nepolitinį nusikaltimą už juos priglobusios šalies ribų tada, kai dar nebuvo įsileisti į šią šalį kaip pabėgėliai;
- c) kaltinami veika, prieštaraujanti Jungtinių Tautų Organizacijos tikslams ir principams.“

Sąjungos teisė

Direktyva 2011/95/ES

- 6 2011 m. gruodžio 13 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2011/95/ES dėl trečiųjų šalių piliečių ar asmenų be pilietybės priskyrimo prie tarptautinės apsaugos gavėjų, vienodo statuso pabėgėliams arba papildomą apsaugą galintiems gauti asmenims ir suteikiamos apsaugos pobūdžio reikalavimų (OL L 337, 2011, p. 9) III skyriaus „Reikalavimai, taikomi priskyrimui prie pabėgėlių“ 12 straipsnio „Pabėgėlio statuso nesuteikimas“ 2 ir 3 dalyse įtvirtinta:

„2. Trečiosios šalies piliečiui arba asmeniui be pilietybės pabėgėlio statusas nesuteikiamas, jei yra rimtų priežasčių manyti, kad:

- a) jis padarė nusikaltimą taikai, karo nusikaltimą arba nusikaltimą žmoniškumui, kaip apibrėžta tarptautiniuose dokumentuose, į kuriuos įtrauktos nuostatos dėl tokių nusikaltimų;
- b) jis padarė sunkų nepolitinį nusikaltimą ne prieglobsčio šalyje prieš pripažįstant jį pabėgėliu, t. y. prieš išduodant leidimą gyventi, grindžiamą pabėgėlio statuso suteikimu; sunkiais nepolitiniais nusikaltimais gali būti laikomi ypač žiaurūs veiksmai, net jei jie įvykdyti tariamai politiniu tikslu;
- c) jis yra pripažintas kaltu dėl Jungtinių Tautų tikslams ir principams prieštaraujančių veiksmų, nurodytų [1945 m. birželio 26 d. San Franciske pasirašytos] Jungtinių Tautų Chartijos preambulėje ir 1–2 straipsniuose.

3. Šio straipsnio 2 dalis taikoma asmenims, kurie kursto ar kitaip dalyvauja vykdant ten paminėtus nusikaltimus ar veiksmus.“

- 7 Direktyvos 2011/95 V skyriuje „Reikalavimai, taikomi priskyrimui prie papildomą apsaugą galinčių gauti asmenų“ yra jos 17 straipsnis „Papildomą apsaugą galinčio gauti asmens statuso nesuteikimas“; jame nustatyta:

„1. Trečiosios šalies piliečiui arba asmeniui be pilietybės nesuteikiamas papildomą apsaugą galinčio gauti asmens statusas, jei yra rimtų priežasčių manyti, kad:

- a) jis padarė nusikaltimą taikai, karo nusikaltimą arba nusikaltimą žmoniškumui, kaip apibrėžta tarptautiniuose dokumentuose, į kuriuos įtrauktos nuostatos dėl tokių nusikaltimų;
- b) jis padarė sunkų nusikaltimą;
- c) jis yra pripažintas kaltu dėl Jungtinių Tautų tikslams ir principams prieštaraujančių veiksmų, nurodytų Jungtinių Tautų Chartijos preambulėje ir 1 bei 2 straipsniuose;
- d) jis kelia pavojų valstybės narės, kurioje yra, visuomenei ar saugumui.

2. 1 dalis taikoma asmenims, kurie kursto ar kitaip dalyvauja vykdant joje nurodytus nusikaltimus ar veiksmus.

3. Valstybės narės gali nesuteikti papildomą apsaugą galinčio gauti asmens statuso trečiosios šalies piliečiui arba asmeniui be pilietybės, jei jis iki atvykimo į atitinkamą valstybę narę įvykdė vieną ar daugiau nusikaltimų, kuriems netaikoma 1 dalis, kurie, jei būtų įvykdyti atitinkamoje valstybėje narėje, būtų baudžiami įkalinimu, ir jei jis išvyko iš savo kilmės šalies tik siekdamas išvengti sankcijų už tokius nusikaltimus.“

Sprendimai 2015/1523 ir 2015/1601

8 Sprendimo 2015/1601 1, 2, 7, 11, 12, 23, 25, 26, 31 ir 32 konstatuojamosiose dalyse skelbiama:

- „(1) pagal [SESV] 78 straipsnio 3 dalį vienoje arba keliose valstybėse narėse dėl staigaus trečiųjų šalių piliečių antplūdžio susidarius nepaprastajai padėčiai, Taryba, remdamasi Komisijos pasiūlymu ir pasikonsultavusi su Europos Parlamentu, gali patvirtinti laikinąsias priemones atitinkamos valstybės narės ar kelių valstybių narių labui;
- (2) pagal SESV 80 straipsnį Sąjungos politikai pasienio kontrolės, prieglobsčio ir imigracijos srityse ir jos įgyvendinimui turi būti taikomas solidarumo ir teisingo atsakomybės pasidalijimo tarp valstybių narių principas, o šioje srityje priimtuose Sąjungos aktuose turi būti numatytos atitinkamos šio principo įgyvendinimo priemonės;

<...>

- (7) 2015 m. birželio 25–26 d. posėdyje Europos Vadovų Taryba nusprendė, *inter alia*, kad su trimis itin svarbiais aspektais – perkėlimu Europos Sąjungoje / perkėlimu į ES, grąžinimu / readmisija / reintegracija ir bendradarbiavimu su kilmės bei tranzito šalimis – susijęs darbas turėtų būti vykdomas lygiagrečiai. Atsižvelgdama į susidariusią nepaprastąją padėtį ir į išipareigojimą stiprinti solidarumą ir atsakomybę, Europos Vadovų Taryba susitarė visų pirma dėl 40 000 asmenų, kuriems akivaizdžiai reikia tarptautinės apsaugos, laikino ir išimties tvarka per dvejus metus vykdytino perkėlimo iš Italijos ir Graikijos į kitas valstybes nares mechanizmo, kuriame dalyvautų visos valstybės narės;

<...>

- (11) 2015 m. liepos 20 d., atsižvelgiant į konkrečią padėtį atskirose valstybėse narėse, bendru sutarimu buvo priimta [Europos Vadovų] Taryboje posėdžiavusių valstybių narių vyriausybės atstovų rezoliucija dėl 40 000 asmenų, kuriems akivaizdžiai reikia tarptautinės apsaugos, perkėlimo iš Graikijos ir Italijos. Per dvejus metus 24 000 asmenų bus perkelti iš Italijos ir 16 000 asmenų bus perkelti iš Graikijos; 2015 m. rugsėjo 14 d. [Europos Sąjungos] Taryba priėmė Sprendimą <...> 2015/1523, kuriuo numatomas laikinas ir išimtinis asmenų, kuriems akivaizdžiai reikia tarptautinės apsaugos, perkėlimo iš Italijos ir Graikijos į kitas valstybes nares, mechanizmas.
- (12) per pastaruosius mėnesius migracijos spaudimas prie pietinių išorės sausumos ir jūros sienų vėl smarkiai išaugo, o dėl didėjančio į Graikiją atvykstančių ir iš jos išvykstančių migrantų skaičiaus toliau keičiasi migracijos srautų kryptis: vidurio Viduržemio jūros dalies maršrutą keičia rytų Viduržemio jūros dalies maršrutas ir toliau judama Vakarų Balkanų maršruto kryptimi. Atsižvelgiant į tokią padėtį, turėtų būti taikomos tolesnės laikinosios priemonės siekiant mažinti spaudimą prieglobsčio sistemoms iš Italijos ir Graikijos;

<...>

- (23) šiame sprendime numatytos perkėlimo Europos Sąjungoje iš Italijos ir Graikijos priemonės apima laikiną nuostatą, leidžiančią nukrypti nuo taisyklės, nustatytos [2013 m. birželio 26 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) Nr. 604/2013, kuriuo išdėstomi valstybės narės,

atsakingos už trečiosios šalies piliečio arba asmens be pilietybės vienoje iš valstybių narių pateikto tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimą, nustatymo kriterijai ir mechanizmai (OL L 180, 2013, p. 31)] 13 straipsnio 1 dalyje, pagal kurią antraip Italija ir Graikija būtų atsakingos už tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimą remiantis to reglamento III skyriuje išdėstytais kriterijais, taip pat laikiną nuostatą, leidžiančią nukrypti nuo procedūros etapų, įskaitant terminus, nustatytą to reglamento 21, 22 ir 29 straipsniuose. Kitos Reglamento <...> Nr. 604/2013 nuostatos <...> tebėra taikytinos <...>

<...>

(25) reikėjo nustatyti kriterijus, kuriais bus remiamasi sprendžiant, kuriuos prašytojus ir kiek jų reikia perkelti iš Italijos ir Graikijos, nedarant poveikio nacionaliniu lygmeniu priimamiems sprendimams dėl prieglobsčio prašymų. Numatyta aiški ir veiksminga sistema, grindžiama sprendimų, kuriais suteikiama tarptautinė apsauga ir kurie buvo priimti vykdant pirmosios instancijos procedūras, [skaičiaus] vidutinės normos ribine verte Sąjungos lygmeniu, kaip nustatyta Eurostato, palyginti su bendru pirmosios instancijos sprendimų dėl tarptautinės apsaugos prašymų skaičiumi Sąjungos lygmeniu, remiantis turimais naujausiais statistiniais duomenimis. Viena vertus, nustatius tokią ribinę vertę turėtų būti didžiausiu įmanomu mastu užtikrinta, kad visi prašytojai, kuriems akivaizdžiai reikia tarptautinės apsaugos, galėtų visapusiškai ir greitai pradėti naudotis savo teisėmis į apsaugą valstybėje narėje, į kurią perkeliama. Kita vertus, tai turėtų didžiausiu įmanomu mastu užkirsti kelią prašytojų, dėl kurių prašymų veikiausiai bus priimtas neigiamas sprendimas, perkėlimui į kitą valstybę narę ir nepagrįstam jų buvimui Sąjungoje pratęsimui. Remiantis naujausiais turimais Eurostato ketvirčio duomenimis apie pirmosios instancijos sprendimus, priimant šį sprendimą reikėtų taikyti 75 % ribinę vertę;

(26) laikinosiomis priemonėmis siekiama sumažinti didelį spaudimą Italijos ir Graikijos prieglobsčio sistemoms, visų pirma perkeliant į kitas valstybes nares didelį skaičių prašytojų, kuriems akivaizdžiai reikia tarptautinės apsaugos ir kurie į Italijos ar Graikijos teritoriją bus atvykę po šio sprendimo įsigaliojimo dienos. Remiantis bendru trečiųjų šalių piliečių, 2015 m. neteisėtai atvykusių į Italiją ir Graikiją, skaičiumi ir asmenų, kuriems akivaizdžiai reikia tarptautinės apsaugos, skaičiumi, nustatyta, kad iš Italijos ir Graikijos reikėtų perkelti iš viso 120 000 asmenų, kuriems akivaizdžiai reikia tarptautinės apsaugos.<...>

<...>

(31) būtina užtikrinti, kad būtų nustatyta spartaus perkėlimo Europos Sąjungoje procedūra ir kad įgyvendinant laikinąsias priemones valstybės narės užtikrintų glaudų tarpusavio administracinį bendradarbiavimą, o [Europos prieglobsčio paramos biuras (EASO)] teiktų operatyvinę paramą;

(32) visais perkėlimo Europos Sąjungoje procedūros etapais iki prašytojo perdavimo įgyvendinimo pabaigos turėtų būti atsižvelgta į nacionalinio saugumo ir viešosios tvarkos aspektus. Tais atvejais, kai valstybė narė turi pagrįstų priežasčių laikyti, kad prašytojas kelia pavojų jos nacionaliniam saugumui ar viešajai tvarkai, ji, užtikrindama visišką pagarbą prašytojo pagrindinėms teisėms, įskaitant atitinkamų taisyklių dėl duomenų apsaugos laikymąsi, turėtų apie tai informuoti kitas valstybes nares.“

9 Sprendimo 2015/1601 1, 2, 7, 23, 25, 26, 31 ir 32 konstatuojamosios dalys suformuluotos iš esmės taip pat kaip atitinkamai Sprendimo 2015/1523 1, 2, 6, 18, 20, 21, 25 ir 26 konstatuojamosios dalys.

- 10 Sprendimo 2015/1601 1 straipsnio „Dalykas“ 1 dalis suformuluota iš esmės taip pat kaip Sprendimo 2015/1523 1 straipsnis:

„Šiuo sprendimu Italijos ir Graikijos labai nustatomos laikinosios tarptautinės apsaugos srities priemonės, siekiant padėti joms geriau susidoroti su nepaprastą padėtimi, susidariusia dėl staigaus trečiųjų šalių piliečių antplūdžio į tas valstybes nares.“

- 11 Šių sprendimų 2 straipsnyje „Apibrėžtys“ nurodyta:

„Šiame sprendime vartojamų terminų apibrėžtys:

<...>

- e) perkėlimas Europos Sąjungoje – prašytojo perkėlimas iš valstybės narės, kuri pagal Reglamento <...> Nr. 604/2013 III skyriuje išdėstytus kriterijus yra laikoma valstybe nare, atsakinga už jo tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimą, teritorijos į valstybės narės, į kurią perkeliama, teritoriją;
- f) valstybė narė, į kurią perkeliama – valstybė narė, kuri prašytoją perkėlus į jos teritoriją tampa atsakinga už jo tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimą pagal Reglamentą <...> Nr. 604/2013.“
- 12 Sprendimo 2015/1601 3 straipsnyje „Taikymo sritis“, kaip ir identiška suformuluotame Sprendimo 2015/1523 3 straipsnyje, nustatyta:

„1. Perkėlimas Europos Sąjungoje pagal šį sprendimą vykdomas tik prašytojo, kuris savo tarptautinės apsaugos prašymą pateikė Italijoje ar Graikijoje ir kurio atžvilgiu antraip tos šalys būtų buvusios atsakingos valstybės narės pagal atsakingos valstybės narės nustatymo kriterijus, išdėstytus Reglamento <...> Nr. 604/2013 III skyriuje, atžvilgiu.

2. Perkėlimas Europos Sąjungoje pagal šį sprendimą taikomas tik prašytojui, turinčiam pilietybę tos šalies, kurios piliečių tarptautinės apsaugos prašymų, patenkintų pagal pirmosios instancijos procedūrą, kaip nustatyta [2013 m. birželio 26 d. Europos Parlamento ir Tarybos] direktyvos 2013/32/ES [dėl tarptautinės apsaugos suteikimo ir panaikinimo bendros tvarkos (OL L 180, 2013, p. 60)] III skyriuje, dalis, remiantis Sąjungos vidurkiu, nustatytu pagal paskutinius atnaujintus turimus Eurostato kas ketvirtį teikiamus duomenis, yra 75 % arba daugiau. <...>“

- 13 Sprendimo 2015/1523 4 straipsnyje buvo numatytas 40 000 asmenų, kuriems akivaizdžiai reikia tarptautinės apsaugos, perkėlimas iš Italijos ir Graikijos į kitų valstybių narių, kurioms šis sprendimas buvo taikomas ir tarp kurių nėra Vengrijos, teritoriją, iš kurių 24 000 iš Italijos ir 16 000 – iš Graikijos.

- 14 Sprendimo 2015/1601 4 straipsnyje buvo nustatyta:

„1. 120 000 prašytojų perkėlimo į kitas valstybes nares tvarka:

- a) iš Italijos į kitų valstybių narių teritorijas perkeliama 15 600 prašytojų pagal I priede pateiktą lentelę;
- b) iš Graikijos į kitų valstybių narių teritorijas perkeliama 50 400 prašytojų pagal II priede pateiktą lentelę;
- c) į kitų valstybių narių teritorijas perkeliama 54 000 prašytojų proporcingai I ir II prieduose išdėstytiems skaičiams, vadovaujantis šio straipsnio 2 dalimi arba iš dalies keičiant šį sprendimą, kaip nurodyta 1 straipsnio 2 dalyje ir šio straipsnio 3 dalyje.

2. 54 000 prašytojų, nurodytų 1 dalies c punkte, perkeliama iš Italijos ir Graikijos proporcingai 1 dalies a ir b punktuose nurodytomis dalimis į kitas valstybes nares proporcingai I ir II prieduose išdėstytiems skaičiams nuo 2016 m. rugsėjo 26 d. Komisija pateikia Tarybai pasiūlymą dėl skaičių, kurie turi būti atitinkamai nustatyti kiekvienai valstybei narei. Komisija teikia jo įgyvendinimo ataskaitas Tarybai ir perduoda jo įgyvendinimo ataskaitas Europos Parlamentui.

<...>“

- 15 2016 m. rugsėjo 29 d. Tarybos sprendimo (ES) 2016/1754 (OL L 268, 2016, p. 82) 1 straipsniu Sprendimo 2015/1601 4 straipsnyje įterpta ši dalis:

„3a. Atsižvelgiant į 1 dalies c punkte nurodytų prašytojų perkėlimą Europos Sąjungoje, valstybės narės gali pasirinkti įvykdyti savo išipareigojimą į savo teritoriją priimdamos Turkijoje esančius Sirijos piliečius pagal nacionalines ar daugiašales teisėto priėmimo programas, skirtas asmenims, kuriems akivaizdžiai reikia tarptautinės apsaugos, išskyrus perkėlimo į ES programą, dėl kurios sutarta 2015 m. liepos 20 d. [Europos Vadovų] Taryboje posėdžiavusių valstybių narių Vyriausybių atstovų išvadose. Tokiu būdu valstybės narės priimtų asmenų skaičius atitinkamai sumažina atitinkamos valstybės narės išipareigojimą.

<...>“

- 16 Sprendimo 2015/1601 I ir II prieduose pateiktos lentelės, kuriose valstybėms narėms, išskyrus Graikijos Respubliką ir Italijos Respubliką, kurioms šis sprendimas taikomas, tarp jų Lenkijos Respublikai, Vengrijai ir Čekijos Respublikai, buvo nurodytos tarptautinės apsaugos prašytojų, kurie atitinkamai iš Italijos ar Graikijos turėjo būti perkelti į kiekvienos iš šių valstybių narių teritoriją, privalomos kvotos.

- 17 Sprendimo 2015/1601 5 straipsnyje „Perkėlimo Europos Sąjungoje procedūra“ numatyta:

„<...>

2. Valstybės narės reguliariai ir bent kas tris mėnesius nurodo prašytojų, kurie gali būti greitai perkelti į jų teritoriją, skaičių ir bet kurią kitą aktualią informaciją.

3. Remdamosi šia informacija Italija ir Graikija, padedamos EASO ir prireikus 8 dalyje nurodytų valstybių narių ryšių palaikymo pareigūnų, nustato atskirus prašytojus, kurie galėtų būti perkelti į kitas valstybes nares, ir tų valstybių narių kontaktiniams centrums kuo greičiau pateikia visą susijusią informaciją. Tuo tikslu pirmenybė turi būti teikiama pažeidžiamiesiems prašytojams, kaip apibrėžta [2013 m. birželio 26 d. Europos Parlamento ir Tarybos] direktyvos 2013/33/ES[, kuria nustatomos normos dėl tarptautinės apsaugos prašytojų priėmimo (OL L 180, 2013, p. 96)] 21 ir 22 straipsniuose.

4. Gavusios valstybės narės, į kurią perkeliama, pritarimą, Italija ir Graikija, pasikonsultavusios su EASO, kuo skubiau priima sprendimą perkelti kiekvieną iš nustatytų prašytojų į konkrečią valstybę narę, į kurią perkeliama, ir informuoja prašytoją pagal 6 straipsnio 4 dalį. Valstybė narė, į kurią perkeliama, gali nuspręsti nepatvirtinti prašytojo perkėlimo Europos Sąjungoje tik tuo atveju, jei esama pagrįstų priežasčių, kaip nurodyta šio straipsnio 7 dalyje.

5. Prašytojai, kurių pirštų atspaudus reikalaujama paimti pagal [2013 m. birželio 26 d. Europos Parlamento ir Tarybos] reglamento (ES) Nr. 603/2013 [dėl *Eurodac* sistemos pirštų atspaudams lyginti sukūrimo siekiant veiksmingai taikyti Reglamentą (ES) Nr. 604/2013, kuriuo išdėstomi valstybės narės, atsakingos už trečiosios šalies piliečio arba asmens be pilietybės vienoje iš valstybių narių pateikto tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimą, nustatymo kriterijai ir mechanizmai, ir dėl valstybių narių teisėsaugos institucijų bei Europolo teisėsaugos tikslais teikiamų prašymų palyginti duomenis su *Eurodac* sistemos duomenimis ir kuriuo iš dalies keičiamas Reglamentas (ES) Nr. 1077/2011, kuriuo įsteigiama Europos didelės apimties IT sistemų laisvės, saugumo ir teisingumo erdvėje operacijų

valdymo agentūra (OL L 180, 2013, p. 1)] 9 straipsnyje išdėstytus reikalavimus, gali būti siūlomi perkelti Europos Sąjungoje tik tuo atveju, jei jų pirštų atspaudai buvo paimti ir perduoti EURODAC centrinei sistemai pagal tą reglamentą.

6. Prašytojo perdavimas į valstybės narės, į kurią perkeliama, teritoriją vykdomas kuo skubiau po pranešimo atitinkamam asmeniui apie sprendimą dėl perdavimo, kaip nurodyta šio sprendimo 6 straipsnio 4 dalyje, dienos. Italija ir Graikija informuoja valstybę narę, į kurią perkeliama, apie perdavimo datą ir laiką, taip pat perduoda jai visą kitą susijusią informaciją.

7. Valstybės narės pasilieka teisę atsisakyti perkelti prašytoją Europos Sąjungoje tik tuo atveju, jei esama pagrįstų priežasčių manyti, kad jis gali kelti pavojų jų nacionaliniam saugumui arba viešajai tvarkai, arba jeigu esama rimtų priežasčių taikyti Direktyvos 2011/95/ES 12 ir 17 straipsniuose išdėstytas statuso nesuteikimo nuostatas.

8. Kad įgyvendintų visus šiame straipsnyje nustatytos perkėlimo Europos Sąjungoje procedūros aspektus, valstybės narės, pasikeitusios visa atitinkama informacija, gali nuspręsti paskirti į Italiją ir į Graikiją ryšių palaikymo pareigūnus.

9. Laikantis Sąjungos *acquis*, valstybės narės visiškai įgyvendina savo įsipareigojimus. Atitinkamai, Italija ir Graikija užtikrina tapatybės nustatymą, registraciją ir pirštų atspaudų ėmimą perkėlimo Europos Sąjungoje procedūros metu. Siekiant užtikrinti, kad tas procesas ir toliau būtų veiksmingas ir valdomas, tinkamai pasirūpinama priėmimo infrastruktūra ir priemonėmis, kad žmonės būtų laikinai apgyvendinami laikantis Sąjungos *acquis*, kol skubiai bus priimtas sprendimas dėl jų padėties. Prašytojai, kurie išsisukinėja nuo perkėlimo Europos Sąjungoje procedūros, neperkeliami Europos Sąjungoje.

10. Šiame straipsnyje numatyta perkėlimo Europos Sąjungoje procedūra užbaigiama kuo greičiau ir ne vėliau kaip per du mėnesius nuo valstybės narės, į kurią perkeliama, nurodymo [informacijos] pateikimo, kaip nurodyta 2 dalyje, išskyrus atvejus, kai 4 dalyje nurodytas valstybės narės, į kurią perkeliama, pritarimas pateikiamas likus mažiau nei dviem savaitėms iki to dviejų mėnesių laikotarpio pabaigos. Tokiu atveju perkėlimo Europos Sąjungoje procedūros terminas gali būti pratęstas ne ilgesniam kaip dar dviejų savaičių laikotarpiui. Be to, šis terminas atitinkamai atvejais taip pat gali būti pratęstas dar keturiomis savaitėmis, jeigu Italija ar Graikija pagrindžia objektyvias praktines kliūtis, dėl kurių neįmanoma atlikti perdavimo.

Jei perkėlimo Europos Sąjungoje procedūra neužbaigiama per šiuos terminus ir išskyrus atvejus, kai Italija ir Graikija susitaria su valstybe nare, į kurią perkeliama, dėl pagrįsto termino pratęsimo, Italija ir Graikija išlieka atsakingos už tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimą pagal Reglamentą (ES) Nr. 604/2013.

11. Perkėlus prašytoją Europos Sąjungoje, valstybė narė, į kurią perkeliama, paima prašytojo pirštų atspaudus ir perduoda juos EURODAC centrinei sistemai pagal Reglamento (ES) Nr. 603/2013 9 straipsnį ir atnaujina duomenų rinkinius pagal to reglamento 10 straipsnį, taip pat prireikus pagal 18 straipsnį.“

- 18 Sprendimo 2015/1523 5 straipsnis „Perkėlimo Europos Sąjungoje procedūra“ iš esmės buvo suformuluotas taip pat kaip Sprendimo 2015/1601 5 straipsnis.
- 19 Sprendimų 2015/1523 ir 2015/1601 12 straipsniuose, be kita ko, numatyta, kad Komisija kas šešis mėnesius teikia Tarybai šio sprendimo įgyvendinimo ataskaitas.

- 20 Taigi Komisija įsipareigojo kas mėnesį teikti įvairių Sąjungos lygiu patvirtintų tarptautinės apsaugos prašytojų perkėlimo Europos Sąjungoje ir perkėlimo į Europos Sąjungą priemonių, tarp jų ir numatytas sprendimuose 2015/1523 ir 2015/1601, įgyvendinimo ataskaitas. Tuo remdamasi Komisija pateikė Europos Parlamentui, Europos Vadovų Tarybai ir Tarybai penkiolika ataskaitų dėl perkėlimo Europos Sąjungoje ir perkėlimo į Europos Sąjungą.
- 21 2017 m. lapkričio 15 d. ir 2018 m. kovo 14 d. Komisija taip pat pateikė pažangos ataskaitas, jose, be kita ko, buvo atnaujintų duomenų apie perkėlimą pagal sprendimus 2015/1523 ir 2015/1601.
- 22 Iš Sprendimo 2015/1523 13 straipsnio 1 ir 2 dalių matyti, kad jis įsigaliojo 2015 m. rugsėjo 16 d. ir buvo taikomas iki 2017 m. rugsėjo 17 d. Šio sprendimo 13 straipsnio 3 dalyje buvo numatyta, kad jis taikomas asmenims, atvykusiems į Italijos ar Graikijos teritoriją nuo 2015 m. rugsėjo 16 d. iki 2017 m. rugsėjo 17 d., ir tarptautinės apsaugos prašytojams, atvykusiems į vieną iš šių teritorijų nuo 2015 m. rugpjūčio 15 d.
- 23 Pagal Sprendimo 2015/1601 13 straipsnio 1 ir 2 dalis jis įsigaliojo 2015 m. rugsėjo 25 d. ir buvo taikomas iki 2017 m. rugsėjo 26 d. Šio sprendimo 13 straipsnio 3 dalyje buvo nustatyta, kad jis taikomas asmenims, atvykusiems į Italijos ir Graikijos teritorijas nuo 2015 m. rugsėjo 25 d. iki 2017 m. rugsėjo 26 d., ir tarptautinės apsaugos prašytojams, atvykusiems į vieną iš šių teritorijų nuo 2015 m. kovo 24 d.

Ginčų aplinkybės ir ikiteisminė procedūra

- 24 2015 m. gruodžio 16 d. Lenkijos Respublika, taikydama sprendimų 2015/1523 ir 2015/1601 5 straipsnių 2 dalis, nurodė, kad 100 tarptautinės apsaugos prašytojų gali būti greitai perkelti į jos teritoriją, iš kurių 65 – iš Graikijos ir 35 – iš Italijos. Paskui Graikijos Respublika ir Italijos Respublika nustatė atitinkamai 73 ir 36 asmenis, kuriuos paprašė Lenkijos Respublikos perkelti. Pastaroji valstybė narė nepatenkino šių prašymų ir nė vienas tarptautinės apsaugos prašytojas nebuvo perkeltas į šios valstybės narės teritoriją pagal sprendimus 2015/1523 ir 2015/1601. Paskui Lenkijos Respublika nepriėmė jokio įsipareigojimo perkelti į kitą valstybę narę.
- 25 Neginčijama, kad Vengrija, kuri nedalyvavo taikant Sprendime 2015/1523 numatytą savanoriško perkėlimo priemonę, niekada nenurodė, kiek tarptautinės apsaugos prašytojų galima greitai perkelti į jos teritoriją pagal Sprendimo 2015/1601 5 straipsnio 2 dalį, todėl joks tarptautinės apsaugos prašytojas nebuvo perkeltas į šios valstybės narės teritoriją pagal šį sprendimą.
- 26 2016 m. vasario 5 d. ir gegužės 13 d. Čekijos Respublika, taikydama sprendimų 2015/1523 ir 2015/1601 5 straipsnių 2 dalis, nurodė, kad 30 ir 20 tarptautinės apsaugos prašytojų gali būti greitai perkelti į jos teritoriją, iš kurių 20, o vėliau 10 – iš Graikijos ir dukart po 10 – iš Italijos. Paskui Graikijos Respublika ir Italijos Respublika nustatė atitinkamai 30 ir 10 asmenų, kuriuos paprašė perkelti į Čekijos Respubliką. Pastaroji valstybė narė sutiko perkelti 15 asmenų iš Graikijos, iš kurių 12 iš tikrųjų buvo perkelti. Čekijos Respublika nesutiko nė su vienu iš Italijos Respublikos nurodytų asmenų ir nė vienas asmuo iš Italijos į Čekijos Respubliką nebuvo perkeltas. Taigi, remiantis sprendimais 2015/1523 ir 2015/1601, iš viso 12 tarptautinės apsaugos prašytojų, kurie visi atvyko iš Graikijos, buvo perkelti į Čekijos Respublikos teritoriją. Po 2016 m. gegužės 13 d. Čekijos Respublika nebepriėmė jokio įsipareigojimo dėl perkėlimo.
- 27 2016 m. vasario 10 d. raštais Komisija paragino Lenkijos Respubliką, Vengriją ir Čekijos Respubliką bent kas tris mėnesius pateikti informaciją apie į jų teritoriją perkeltinų tarptautinės apsaugos prašytojų skaičių ir reguliariai perkelti tokius prašytojus, kad įvykdytų teisinius įsipareigojimus.
- 28 2016 m. rugpjūčio 5 d. raštais Komisija priminė visoms valstybėms narėms jų įsipareigojimus pagal sprendimus 2015/1523 ir 2015/1601.

- 29 2017 m. vasario 28 d. laiške, kurį kartu išsiuntė Komisija ir Europos Sąjungos Tarybai pirmininkaujanti valstybė narė vidaus reikalų ministras, valstybės narės, kurios dar nebuvo atlikusios perkėlimo arba dar neperkėlė atsižvelgiant į joms nustatytą kvotą, turėjo nedelsiant padidinti savo pastangas.
- 30 2017 m. kovo 1 d. rašte Čekijos Respublika nurodė mananti, kad jos pirmojo 2016 m. vasario 5 d. pasiūlymo perkelti 30 asmenų pakanka.
- 31 2017 m. birželio 5 d. Čekijos Respublika priėmė Rezoliuciją Nr. 439, kuria nusprendė sustabdyti išipareigojimų, priimtų 2015 m. birželio 26 d. ir 25 d. Europos Vadovų Tarybos susitikime, oficialiai įformintų per 2015 m. liepos 20 d. Europos Vadovų Taryboje susirinkusių valstybių narių vyriausybės atstovų susitikimą ir įgyvendintų Sprendimu 2015/1523, taip pat išipareigojimų, kylančių iš Sprendimo 2015/1601, įgyvendinimą, „atsižvelgiant į tai, kad <...> Sąjungoje labai pablogėjo padėtis saugumo srityje, ir į akivaizdų perkėlimo sistemos neveikimą“.
- 32 Keliose savo ataskaitose Europos Parlamentui, Europos Vadovų Tarybai ir Tarybai dėl perkėlimo Europos Sąjungoje ir perkėlimo į Europos Sąjungą Komisija primygtinai reikalavo, kad valstybės narės reguliariai nurodytų tarptautinės apsaugos prašytojų, kurie gali būti perkelti į jų teritoriją pagal pareigas, tenkančias kiekvienai valstybei narei pagal Sprendimą 2015/1523 ir (arba) Sprendimą 2015/1601, skaičių ir faktiškai perkeltų proporcingai jų išipareigojimams ir ypač Sprendimo 2015/1601 I ir II prieduose numatytoms kvotoms.
- 33 2016 m. gegužės 18 d. pranešime Europos Parlamentui, Europos Vadovų Tarybai ir Tarybai – Trečioji perkėlimo Europos Sąjungoje ir perkėlimo į Europos Sąjungą ataskaita [COM (2016) 360 *final*], 2016 m. birželio 15 d. pranešime Europos Parlamentui, Europos Vadovų Tarybai ir Tarybai – Ketvirtoji ataskaita dėl perkėlimo Europos Sąjungoje ir perkėlimo į Europos Sąjungą [COM (2016) 416 *final*], 2016 m. liepos 13 d. pranešime Europos Parlamentui, Europos Vadovų Tarybai ir Tarybai – Penktoji perkėlimo Europos Sąjungoje ir perkėlimo į Europos Sąjungą ataskaita [COM (2016) 480 *final*], 2016 m. rugsėjo 28 d. pranešime Europos Parlamentui, Europos Vadovų Tarybai ir Tarybai – Šeštoji perkėlimo Europos Sąjungoje ir perkėlimo į Europos Sąjungą ataskaita [COM (2016) 636 *final*], 2016 m. lapkričio 9 d. pranešime Europos Parlamentui, Europos Vadovų Tarybai ir Tarybai – Septintoji perkėlimo Europos Sąjungoje ir perkėlimo į Europos Sąjungą ataskaita [COM (2016) 720 *final*] ir 2016 m. gruodžio 8 d. pranešime Europos Parlamentui, Europos Vadovų Tarybai ir Tarybai – Aštuntoji perkėlimo Europos Sąjungoje ir perkėlimo į Europos Sąjungą ataskaita [COM (2016) 791 *final*] Komisija nurodė, kad pasilieka teisę pasinaudoti pagal Sutartis jai suteiktais įgaliojimais, jeigu atitinkamos valstybės narės nesiims reikalingų priemonių, kad įgyvendintų išipareigojimus perkėlimo srityje, numatytus sprendimuose 2015/1523 ir 2015/1601.
- 34 Be to, 2017 m. vasario 8 d. pranešime Europos Parlamentui, Europos Vadovų Tarybai ir Tarybai – Devintoji perkėlimo Europos Sąjungoje ir perkėlimo į Europos Sąjungą ataskaita [COM (2017) 74 *final*], 2017 m. kovo 2 d. pranešime Europos Parlamentui, Europos Vadovų Tarybai ir Tarybai – Dešimtoji ataskaita dėl perkėlimo Europos Sąjungoje ir perkėlimo į Europos Sąjungą [COM (2017) 202 *final*], 2017 m. balandžio 12 d. pranešime Europos Parlamentui, Europos Vadovų Tarybai ir Tarybai – Vienuoliktoji ataskaita dėl perkėlimo Europos Sąjungoje ir perkėlimo į Europos Sąjungą [COM (2017) 212 *final*] ir 2017 m. gegužės 16 d. pranešime Europos Parlamentui, Europos Vadovų Tarybai ir Tarybai – Dvyliktoji ataskaita dėl perkėlimo Europos Sąjungoje ir perkėlimo į Europos Sąjungą [COM (2017) 260 *final*] Komisija konkrečiai pareikalavo, kad Lenkijos Respublika, Vengrija ir Čekijos Respublika įvykdytų išipareigojimus dėl perkėlimo, privalomus joms pagal Sprendimą 2015/1523 ir (arba) Sprendimą 2015/1601 ir perkeltų tarptautinės apsaugos prašytojus bei priimtų išipareigojimus, susijusius su perkėlimu. Ji nurodė, kad pasilieka galimybę pradėti procedūras dėl išipareigojimų neįvykdymo prieš šias valstybes nares, jei jos kuo greičiau neįvykdys išipareigojimų.

- 35 Dvyliktoje ataskaitoje dėl perkėlimo Europos Sąjungoje ir perkėlimo į Europos Sąjungą Komisija pareikalavo, kad valstybės narės, kurios dar nebuvo perkėlusios nė vieno tarptautinės apsaugos prašytojo arba kurios vienus metus nenurodė tarptautinės apsaugos prašytojų, galimų būti perkeltiems iš Graikijos ir Italijos į jų teritoriją, skaičiaus, nedelsdamos arba ne vėliau kaip per vieną mėnesį įvykdytų tokį perkėlimą ir išipareigojimus.
- 36 2017 m. birželio 15 d. oficialiais pranešimais dėl Vengrijos ir Čekijos Respublikos ir 2017 m. birželio 16 d. oficialiu pranešimu dėl Lenkijos Respublikos Komisija prieš šias tris valstybes nares pradėjo procedūrą dėl išipareigojimų neįvykdymo pagal SESV 258 straipsnio 1 dalį. Šiuose pranešimuose Komisija tvirtino, kad šios valstybės narės nesilaikė nei išipareigojimų, joms tenkančių pagal Sprendimo 2015/1523 5 straipsnio 2 dalį ir (arba) Sprendimo 2015/1601 5 straipsnio 2 dalį, nei susijusių išipareigojimų dėl perkėlimo, numatytų Sprendimo 2015/1523 5 straipsnio 4–11 dalyse ir (arba) Sprendimo 2015/1601 5 straipsnio 4–11 dalyse.
- 37 Kadangi Lenkijos Respublikos, Vengrijos ir Čekijos Respublikos atsakymai į šiuos oficialius pranešimus Komisijos neįtikino, 2017 m. liepos 26 d. ji kiekvienai iš šių trijų valstybių narių išsiuntė pagrįstą nuomonę, joje laikėsi pozicijos, kad Lenkijos Respublika nuo 2016 m. kovo 16 d., Vengrija – nuo 2015 m. gruodžio 25 d. bei Čekijos Respublika – nuo 2016 m. rugpjūčio 13 d. nevykdė išipareigojimų pagal Sprendimo 2015/1523 5 straipsnio 2 dalį ir (arba) pagal Sprendimo 2015/1601 5 straipsnio 2 dalį, taip pat susijusių išipareigojimų, privalomų joms pagal Sprendimo 2015/1523 5 straipsnio 4–11 dalis ir (arba) Sprendimo 2015/1601 5 straipsnio 4–11 dalis. Ji paragino šias tris valstybes nares imtis priemonių, būtinų minėtiems išipareigojimams įgyvendinti per keturių savaičių terminą, bet ne vėliau kaip 2017 m. rugpjūčio 23 d.
- 38 2017 m. rugpjūčio 22 d. raštu Čekijos Respublika, o tų pačių metų rugpjūčio 23 d. raštais Lenkijos Respublika ir Vengrija atsakė į minėtas pagrįstas nuomones.
- 39 2017 m. rugsėjo 6 d. pranešime Europos Parlamentui, Europos Vadovų Tarybai ir Tarybai – Penkioliktoji ataskaita dėl perkėlimo Europos Sąjungoje ir perkėlimo į Europos Sąjungą [COM (2017) 465 *final*] Komisija dar kartą konstatavo, kad Lenkijos Respublika ir Vengrija buvo vienintelės valstybės narės, neperkėlusios nė vieno tarptautinės apsaugos prašytojo, kad Lenkijos Respublika nuo 2015 m. gruodžio 16 d. nebeprisiėmė išipareigojimų dėl perkėlimo ir kad Čekijos Respublika tokių išipareigojimų nebeprisiėmė nuo 2016 m. gegužės 13 d., o nuo 2016 m. rugpjūčio mėn. nebevykdė perkėlimo. Ji paprašė, kad šios trys valstybės narės tuoj pat prisiimtų išipareigojimus dėl tarptautinės apsaugos prašytojų perkėlimo ir nedelsdamos juos perkeltų. Be to, šiame pranešime ji rėmėsi 2017 m. rugsėjo 6 d. Sprendimu *Slovakija ir Vengrija / Taryba* (C-643/15 ir C-647/15, EU:C:2017:631) ir nurodė, kad tame sprendime Teisingumo Teismas patvirtino Sprendimo 2015/1601 galiojimą.
- 40 2017 m. rugsėjo 19 d. raštais Komisija atkreipė Lenkijos Respublikos, Vengrijos ir Čekijos Respublikos dėmesį į šį Teisingumo Teismo sprendimą, pakartojo, kad juo patvirtintas Sprendimo 2015/1601 galiojimas, ir paragino šias tris valstybes nares kuo greičiau imtis priemonių, būtinų išipareigojimams dėl perkėlimo vykdyti ir perkelti.
- 41 Negavusi atsakymo į šiuos raštus, Komisija nusprendė pareikšti šį ieškinį.

Procesas Teisingumo Teisme

- 42 2018 m. birželio 8 d. Teisingumo Teismo pirmininko nutartimi Čekijos Respublikai ir Vengrijai buvo leista įstoti į bylą C-715/17 palaikyti Lenkijos Respublikos reikalavimų.
- 43 2018 m. birželio 12 d. Teisingumo Teismo pirmininko nutartimi Vengrijai ir Lenkijos Respublikai buvo leista įstoti į bylą C-719/17 palaikyti Čekijos Respublikos reikalavimų.

- 44 2018 m. birželio 13 d. Teisingumo Teismo pirmininko nutartimi Čekijos Respublikai ir Lenkijos Respublikai buvo leista įstoti į bylą C-718/17 palaikyti Vengrijos reikalavimą.
- 45 Šiuo klausimu išklausius šalis ir generalinę advokatę, nagrinėjamas bylas reikia sujungti pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 54 straipsnį, kad būtų priimtas galutinis sprendimas.

Dėl ieškinių

Dėl priimtinumų

- 46 Trys atitinkamos valstybės narės pateikia kelis argumentus, ginčydamos ieškinių dėl jų įsipareigojimų neįvykdymo priimtinumą.

Dėl nepriimtimumu grindžiamų prieštaravimų bylose C-715/17, C-718/17 ir C-719/17, grindžiamų tuo, kad ieškiniai neturi dalyko ir prieštarauja SESV 258 straipsnyje numatytos procedūros tikslui

– Šalių argumentai

- 47 Trys atitinkamos valstybės narės iš esmės teigia, kad su jomis susijęs ieškinyje yra nepriimtinas, nes jei Teisingumo Teismas konstatuotų įsipareigojimų pagal Sprendimą 2015/1523 ir (arba) Sprendimą 2015/1601 neįvykdymą, kuriuo jos kaltinamos, vis dėlto kiekviena atitinkama valstybė narė negalėtų to ištaisyti, vykdydama šių sprendimų 5 straipsnių 2 ir 4–11 dalyse nustatytus įsipareigojimus, nes jų taikymo terminas galutinai baigėsi atitinkamai 2017 m. rugsėjo 17 ir 26 d.
- 48 Iš Teisingumo Teismo jurisprudencijos matyti, kad pagal SESV 258 straipsnį pareikštu ieškiniu turi būti siekiama, kad būtų konstatuotas įsipareigojimų neįvykdymas, kad jis būtų nutrauktas, ir juo negali būti siekiama tik priimti deklaratyvų sprendimą, kuriuo konstatuojamas įsipareigojimų neįvykdymas.
- 49 Taigi ieškiniai neturi dalyko ir jais neįgyvendinamas SESV 258 straipsnyje numatytos procedūros dėl įsipareigojimų neįvykdymo tikslas.
- 50 Be to, kalbant apie įsipareigojimų, kylančių iš Sąjungos teisės aktų, kurių taikymo laikotarpis yra galutinai pasibaigęs, neįvykdymą, kurio nebegalima ištaisyti, pasakytina, kad Komisija negali remtis pakankamu interesu prašyti, kad Teisingumo Teismas konstatuotų šiuos pažeidimus.
- 51 Komisija ginčija šiuos argumentus.

– Teisingumo Teismo vertinimas

- 52 Reikia priminti, kad SESV 258 straipsnyje numatyta procedūra yra grindžiama objektyvia išvada, jog valstybė narė neįvykdė įsipareigojimų pagal SESV arba antrinės teisės aktą, ir taip pat ją vykdydama galima nustatyti, ar konkrečiu atveju valstybė narė pažeidė Sąjungos teisę (2019 m. kovo 27 d. Sprendimo *Komisija / Lenkija*, C-620/16, EU:C:2019:256, 40 punktą ir jame nurodyta jurisprudencija).
- 53 Šiomis aplinkybėmis ikiteisminės procedūros paskirtis yra suteikti suinteresuotajai valstybei narei galimybę įvykdyti iš Sąjungos teisės kylančius įsipareigojimus (šiuo klausimu žr. 2015 m. rugsėjo 16 d. Sprendimo *Komisija / Slovakija*, C-433/13, EU:C:2015:602, 39 ir 40 punktus ir juose nurodytą jurisprudenciją).

- 54 Iš SESV 258 straipsnio antros pastraipos formuluotės matyti, kad jeigu atitinkama valstybė narė per Komisijos nustatytą laiką neatsižvelgė į pagrįstą nuomonę, Komisija gali kreiptis į Teisingumo Teismą. Todėl pagal suformuotą jurisprudenciją įsipareigojimų neįvykdymas turi būti vertinamas atsižvelgiant į padėtį valstybėje narėje pasibaigus pagrįstoje nuomonėje nustatytam terminui, o į vėlesnius pakeitimus Teisingumo Teismas atsižvelgti negali (2019 m. kovo 27 d. Sprendimo *Komisija / Vokietija*, C-620/16, EU:C:2019:256, 39 punktą ir jame nurodyta jurisprudencija).
- 55 Tiesa, kaip primena ir trys atitinkamos valstybės narės, iš Teisingumo Teismo suformuotos jurisprudencijos matyti, kad Komisijos užduotis – savo iniciatyva ir dėl bendrojo intereso prižiūrėti, kaip valstybės narės taiko Sąjungos teisę, ir siekti galimo įsipareigojimų pagal šią teisę neįvykdymo pripažinimo, kad tas įsipareigojimų neįvykdymas būtų nutrauktas (žr., be kita ko, 2011 m. balandžio 7 d. Sprendimo *Komisija / Portugalija*, C-20/09, EU:C:2011:214, 41 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).
- 56 Vis dėlto šią jurisprudenciją reikia suprasti taip, kad ieškinyje dėl įsipareigojimų neįvykdymo Komisija gali prašyti Teisingumo Teismo tik konstatuoti įsipareigojimų neįvykdymą, siekdama kad jis būtų nutrauktas. Taigi Komisija negali, pavyzdžiui, prašyti Teisingumo Teismo nagrinėjant ieškinį dėl įsipareigojimų neįvykdymo nurodyti valstybei narei imtis konkrečių veiksmų, kad ji laikytųsi Sąjungos teisės (šiuo klausimu žr. 2011 m. balandžio 7 d. Sprendimo *Komisija / Portugalija*, C-20/09, EU:C:2011:214, 41 punktą).
- 57 Vis dėlto ieškinyje dėl įsipareigojimų neįvykdymo priimtinas, jei Komisija tik prašo Teisingumo Teismo pripažinti įsipareigojimų neįvykdymą, be kita ko, tokiu atveju, kaip nagrinėjamas šioje byloje, kai Sąjungos antrinės teisės aktas, kuris, kaip teigiama, buvo pažeistas, galutinai nebetaikomas pasibaigus pagrįstoje nuomonėje nustatytam terminui.
- 58 Iš tiesų, atsižvelgiant į šio sprendimo 52 punkte primintą jurisprudenciją, toks ieškinyje dėl įsipareigojimų neįvykdymo tiek, kiek juo siekiama, kad Teisingumo Teismas objektyviai konstatuotų, jog valstybė narė neįvykdė įsipareigojimų pagal antrinės teisės aktą, ir leidžia nustatyti, ar valstybė narė konkrečiu atveju pažeidė Sąjungos teisę, visiškai atitinka SESV 258 straipsnyje numatytos procedūros tikslą.
- 59 Šiomis aplinkybėmis reikia pažymėti, kad sprendimų 2015/1523 ir 2015/1601 taikymo laikotarpis galutinai baigėsi atitinkamai 2017 m. rugsėjo 17 ir 26 d. (šiuo klausimu žr. 2017 m. rugsėjo 6 d. Sprendimo *Slovakija ir Vengrija / Taryba*, C-643/15 ir C-647/15, EU:C:2017:631, 94 punktą).
- 60 Šiuo klausimu trys atitinkamos valstybės narės remiasi aplinkybe, kad tariamo įsipareigojimų neįvykdymo ištaisyti nebegalima, nes sprendimų 2015/1523 ir 2015/1601 taikymo laikotarpis galutinai pasibaigė. Tačiau ši aplinkybė, net jei būtų įrodyta, negali lemti šių ieškinių nepriimtimumo.
- 61 Iš tiesų trims atitinkamoms valstybėms narėms buvo suteikta galimybė nutraukti įsipareigojimų neįvykdymą, kuriuo jos buvo kaltinamos, iki pagrįstose nuomonėse nustatyto termino, t. y. 2017 m. rugpjūčio 23 d. (taigi prieš pasibaigiant sprendimų 2015/1523 ir 2015/1601 taikymo laikotarpiui), prisiimant įsipareigojimus dėl perkėlimo pagal sprendimų 2015/1523 ir (arba) 2015/1601 5 straipsnių 2 dalį ir vykdant pagal sprendimų 2015/1523 ir (arba) 2015/1601 5 straipsnių 4–11 dalis tenkančius įsipareigojimus faktiškai perkelti tarptautinės apsaugos prašytojus. Komisija to jų prašė keliuose laiškuose ir mėnesiniuose pranešimuose dėl perkėlimo Europos Sąjungoje ir perkėlimo į Europos Sąjungą.
- 62 Pasibaigus pagrįstose nuomonėse nustatytam terminui, valstybėms narėms iš sprendimų 2015/1523 ir 2015/1601 kylantys įsipareigojimai tebegaliojo ir, kaip šiuo klausimu tvirtina Komisija, ir jai nebuvo prieštarauta, trys atitinkamos valstybės narės vis dar jų nesilaikė, nors Komisija joms suteikė galimybę

tai padaryti vėliausiai paskutinę termino dieną, todėl, nepaisant to, kad šių sprendimų taikymo laikotarpis pasibaigė vėliau, ši institucija gali pareikšti nagrinėjamus ieškinius, kuriais siekiama, kad Teisingumo Teismas konstatuotų, jog išipareigojimai nebuvo įvykdyti.

- 63 Jeigu būtų pritarta atitinkamų trijų valstybių narių argumentams, kiekviena valstybė narė, kuri savo elgesiu trukdytų įgyvendinti SESV 78 straipsnio 3 dalies pagrindu priimtu sprendimu, kuris, kaip „laikina priemonė“, kaip tai suprantama pagal šią nuostatą, taikomas tik ribotą laikotarpį, kaip antai sprendimai 2015/1523 ir 2015/1601, siekiamą tikslą (šiuo klausimu žr. 2017 m. rugsėjo 6 d. Sprendimo *Slovakija ir Vengrija / Taryba*, C-643/15 ir C-647/15, EU:C:2017:631, 90 ir 94 punktus), galėtų išvengti procedūros dėl išipareigojimų nevykdymo, remdamasi vien tuo, kad neįvykdyti išipareigojimai susiję tik su Sąjungos teisės aktu, kurio taikymo laikotarpis galutinai baigėsi po pagrįstoje nuomonėje nustatyto termino, dėl ko valstybės narės galėtų gauti naudos iš savo pačių padaryto nusižengimo (pagal analogiją žr. 2019 m. kovo 27 d. Sprendimo *Komisija / Vokietija*, C-620/16, EU:C:2019:256, 48 punktą).
- 64 Tokiu atveju Komisija, naudodamasi pagal SESV 258 straipsnį turima kompetencija, negalėtų atitinkamai valstybei narei pareikšti ieškinio Teisingumo Teisme, siekdama, kad būtų konstatuotas toks išipareigojimų neįvykdymas, ir visiškai įvykdyti ESS 17 straipsnyje jai pavestą Sutarčių sergėtojos užduotį (2019 m. kovo 27 d. Sprendimo *Komisija / Vokietija*, C-620/16, EU:C:2019:256, 49 punktą).
- 65 Be to, jeigu tokiomis aplinkybėmis, kokios susiklostė šiose bylose, būtų pripažintas nepriimtiniu valstybei narei pareikštas ieškinys dėl išipareigojimų neįvykdymo dėl pagal SESV 78 straipsnio 3 dalį priimtų sprendimų, kaip antai sprendimų 2015/1523 ir 2015/1601, pažeidimo, tai pakenktų tiek šių sprendimų privalomumui, tiek apskritai vertybių, kuriomis pagal ESS 2 straipsnį grindžiama Sąjunga, laikymuisi, tarp kurių, be kita ko, yra teisinė valstybė (pagal analogiją žr. 2019 m. kovo 27 d. Sprendimo *Komisija / Vokietija*, C-620/16, EU:C:2019:256, 50 punktą).
- 66 Be to, šių išipareigojimų neįvykdymo konstatavimas tebėra susijęs su materialiniu interesu, be kita ko, siekiant nustatyti atsakomybės, kuri dėl išipareigojimų neįvykdymo valstybei narei gali kilti kitoms valstybėms narėms, Sąjungai ar privatiems asmenims, pagrindą (šiuo klausimu žr. 1973 m. vasario 7 d. Sprendimo *Komisija / Italija*, 39/72, EU:C:1973:13, 11 punktą).
- 67 Galiausiai dėl argumento, kad galutinai pasibaigus sprendimų 2015/1523 ir 2015/1601 taikymo laikotarpiui Komisija nebeturi suinteresuotumo pareikšti ieškinio, reikia priminti Teisingumo Teismo suformuotoje jurisprudencijoje įtvirtintą principą, pagal kurį Komisija neprivalo nei įrodyti suinteresuotumo pareikšti ieškinį, nei nurodyti motyvų, dėl kurių pareiškė ieškinį dėl išipareigojimų neįvykdymo (2016 m. kovo 3 d. Sprendimo *Komisija / Malta*, C-12/14, EU:C:2016:135, 26 punktą ir jame nurodyta jurisprudencija).
- 68 Šiuo klausimu, kaip tvirtina Lenkijos Respublika, tiesa, kad, esant tokiai situacijai, kai ieškinys pareikštas tuo momentu, kai išipareigojimų neįvykdymas buvo faktiškai pasibaigęs dėl to, kad nuostatos, kurios tariamai pažeistos, buvo pakeistos naujomis Sąjungos teisės nuostatomis, Teisingumo Teismas nurodė, kad, nukrypstant nuo šio sprendimo pirmesniame punkte priminto principo, jis, nevertindamas Komisijos pareikšto ieškinio tikslingumo motyvų, turi išnagrinėti, ar suinteresuotumas pareikšti ieškinį dėl išipareigojimų neįvykdymo, susijusį su ankstesniu elgesiu, yra pakankamas (šiuo klausimu žr. 1970 m. liepos 9 d. Sprendimo *Komisija / Prancūzija*, 26/69, EU:C:1970:67, 9 ir 10 punktus).
- 69 Vis dėlto reikia konstatuoti, kad šiose bylose dėl išipareigojimų neįvykdymo nagrinėjama situacija nepriskiriama prie ypatingų situacijų, nurodytų šio sprendimo pirmesniame punkte minėtoje jurisprudencijoje, kai Sąjungos teisės nuostatos, kurių pažeidimu buvo remiamasi, pakeičiamos naujomis nuostatomis, dėl kurių nagrinėjamas išipareigojimų neįvykdymas iš esmės pasibaigia.

- 70 Be to, bet kuriuo atveju šiose bylose negalima abejoti Komisijos suinteresuotumu pareikšti ieškinį. Iš tiesų, pirma, pagrįstose nuomonėse nustatytas terminas baigėsi tą dieną, kai išipareigojimai, ieškinių dalykai, tebebuvo neįvykdyti. Kita vertus, kaip pažymėjo generalinė advokatė savo išvados 105 punkte, šiose trijose bylose keliami svarbūs klausimai, susiję su Sąjungos teise, įskaitant klausimą, ar ir, jei taip, kokiomis sąlygomis valstybė narė gali remtis SESV 72 straipsniu ir netaikyti pagal SESV 78 straipsnio 3 dalį priimtų sprendimų, kurių privalomumas neginčijamas ir kurie susiję su didelio skaičiaus tarptautinės apsaugos prašytojų perkėlimu laikantis solidarumo ir teisingo atsakomybės pasidalijimo tarp valstybių narių principo, kuriuo, vadovaujantis SESV 80 straipsniu, pagrįsta Sąjungos politika prieglobsčio srityje (pagal analogiją žr. 1970 m. liepos 9 d. Sprendimo *Komisija / Prancūzija*, 26/69, EU:C:1970:67, 11 ir 13 punktus).
- 71 Taigi nepriimtumu grindžiamus prieštaravimus dėl to, kad ieškiniai neturi dalyko ir prieštarauja SESV 258 straipsnyje numatytos procedūros tikslui, kaip ir dėl to, kad Komisija nenurodė pakankamo suinteresuotumo pareikšti šiuos ieškinius, reikia atmesti.

Dėl nepriimtumu grindžiamų prieštaravimų bylose C-715/17 ir C-718/17, susijusių su vienodo požiūrio principo pažeidimu

– Šalių argumentai

- 72 Byloje C-718/17 Vengrija tvirtina, kad ieškiniai dėl išipareigojimų neįvykdymo nepriimtini, nes Komisija, pareikšdama ieškinį tik trimis atitinkamoms valstybėms narėms, nors dauguma valstybių narių neviseškai laikėsi išipareigojimų pagal Sprendimą 2015/1523 ir (arba) Sprendimą 2015/1601, pažeidė vienodo požiūrio principą ir taip viršijo jai pagal SESV 258 straipsnį suteiktą diskreciją.
- 73 Byloje C-715/17 Lenkijos Respublika iš esmės pateikia tokio paties pobūdžio nepriimtumu grindžiamą prieštaravimą.
- 74 Komisija ginčija šiuos argumentus.

– Teisingumo Teismo vertinimas

- 75 Iš Teisingumo Teismo suformuotos jurisprudencijos matyti, kad Komisija turi diskreciją nuspręsti, ar reikia pareikšti ieškinį prieš valstybę narę, nustatyti, kokias nuostatas ji galėjo būti pažeidusi, ir pasirinkti, kada pradėti prieš ją nukreiptą procedūrą dėl išipareigojimų neįvykdymo, o šį pasirinkimą lemiantys motyvai negali turėti įtakos ieškinių priimtinumui (2017 m. rugsėjo 19 d. Sprendimo *Komisija / Airija (Registracijos mokestis)*, C-552/15, EU:C:2017:698, 34 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).
- 76 Teisingumo Teismas jau nusprendė, kad atsižvelgiant į šią diskreciją, ieškinių dėl išipareigojimų neįvykdymo nepareikšimas valstybei narei neturi reikšmės vertinant kitai valstybei narei pareikšto ieškinių dėl išipareigojimų neįvykdymo priimtinumą (2016 m. kovo 3 d. Sprendimo *Komisija / Malta*, C-12/14, EU:C:2016:135, 25 punktas).
- 77 Kaip per posėdį priminė Komisija, dvyliktoje ataskaitoje dėl perkėlimo Europos Sąjungoje ir perkėlimo į Europos Sąjungą ji aiškiai nurodė, kad galėtų pradėti procedūrą dėl išipareigojimų neįvykdymo valstybėms narėms, kurios dar nebuvo perkėlusios nė vieno tarptautinės apsaugos prašytojo (tokioje situacijoje buvo Lenkijos Respublika ir Vengrija) ir (arba) kurios daugiau nei metus nepriėmė išipareigojimų dėl perkėlimo iš Graikijos ir Italijos (tokioje situacijoje buvo Lenkijos Respublika ir Čekijos Respublika), nebent jos nedelsdamos arba ne vėliau nei per mėnesį priimtų tokius išipareigojimus ir atliktų tokius perkėlimus.

- 78 Paskui 2017 m. birželio 13 d. pranešime Europos Parlamentui, Europos Vadovų Tarybai ir Tarybai – Tryliktoji perkėlimo Europos Sąjungoje ir perkėlimo į Europos Sąjungą ataskaita [COM (2017) 330 *final*]) Komisija konstatavo, kad po to, kai dvyliktoje ataskaitoje dėl perkėlimo Europos Sąjungoje ir perkėlimo į Europos Sąjungą buvo paskelbtas raginimas vykdyti išsipareigojimus, visos valstybės narės, išskyrus Lenkijos Respubliką, Vengriją ir Čekijos Respubliką, pradėjo reguliariai priimti išsipareigojimus pagal sprendimų 2015/1523 ir 2015/1601 5 straipsnių 2 dalis, todėl ji nusprendė tuo metu pradėti procedūrą dėl šių trijų valstybių narių išsipareigojimų neįvykdymo.
- 79 Šiomis aplinkybėmis Komisijos pareikštas ieškinys, kiek juo siekiama užtikrinti, kad visos valstybės narės, išskyrus Graikijos Respubliką ir Italijos Respubliką, kurios privalėjo laikytis iš sprendimų 2015/1523 ir 2015/1601 kylančių išsipareigojimų dėl perkėlimo, juos įgyvendintų, visiškai atitiko šiais sprendimais siekiamą tikslą.
- 80 Iš tiesų svarbu priminti, kad našta, atsiradusi dėl laikinųjų priemonių, numatytų sprendimuose 2015/1523 ir 2015/1601 ir priimtų pagal SESV 78 straipsnio 3 dalį, siekiant padėti Graikijos Respublikai ir Italijos Respublikai geriau susidoroti su nepaprastąja padėtimi, susidariusia dėl staigaus trečiųjų šalių piliečių antplūdžio į jų teritoriją, iš principo turi būti paskirstyta visoms kitoms valstybėms narėms, laikantis solidarumo ir teisingo atsakomybės pasidalijimo tarp valstybių narių principo, nes šis principas pagal SESV 80 straipsnį taikomas Sąjungos politikai prieglobsčio srityje (šiuo klausimu žr. 2017 m. rugsėjo 6 d. Sprendimo *Slovakija ir Vengrija / Taryba*, C-643/15 ir C-647/15, EU:C:2017:631, 291 punktą).
- 81 Taigi šiuo atveju Komisijos veiksmai grindžiami neutraliu ir objektyviu kriterijumi, susijusiu su išsipareigojimų neįvykdymo, kuriuo kaltinamos Lenkijos Respublika, Vengrija ir Čekijos Respublika, sunkumu ir tęstinumu, kuris, atsižvelgiant į sprendimų 2015/1523 ir 2015/1601 tikslą, kaip ką tik buvo priminta, leidžia atskirti šių trijų valstybių narių situaciją nuo kitų valstybių narių situacijos, įskaitant tas, kurios nevysiškai laikėsi iš šių sprendimų kylančių išsipareigojimų.
- 82 Darytina išvada, kad nagrinėjamu atveju Komisija neviršijo jai pagal SESV 258 straipsnį suteiktos diskrecijos ribų, kai procedūrą dėl išsipareigojimų neįvykdymo nusprendė pradėti prieš Lenkijos Respubliką, Vengriją ir Čekijos Respubliką, o ne prieš kitas valstybes nares. Todėl nepriimtinumą grindžiamus prieštaravimus, siejamus su vienodo požiūrio principo pažeidimu, reikia atmesti.

Dėl nepriimtinumų grindžiamo prieštaravimo byloje C-718/17, siejamo su teisės į gynybą pažeidimu vykstant ikiteisminei procedūrai

– Šalių argumentai

- 83 Byloje C-718/17 Vengrija tvirtina, kad Komisija, pirma, per ikiteisminę procedūrą nepaisė jos teisės į gynybą, nes oficialiame pranešime ir pagrįstoje nuomonėje nustatytas keturių savaičių terminas atsakymui pateikti buvo pernelyg trumpas, prieštaraujantis įprastam dviejų mėnesių terminui ir nepateisinamas teisėta nepaprastąja padėtimi.
- 84 Visų pirma Komisija pažeidė Vengrijos teisę į gynybą, kai atmetė jos prašymą pratęsti pagrįstoje nuomonėje nustatytą terminą atsakymui pateikti.
- 85 Vengrija teigia, kad tik 2017 m. birželio mėn., t. y. datą, gana artimą sprendimų 2015/1523 ir 2015/1601 taikymo laikotarpio pabaigai, nusprendusi pradėti procedūras dėl išsipareigojimų neįvykdymo prieš tris atitinkamas valstybes nares Komisija pati yra skubos priežastis, kuria ji remiasi. Pernelyg trumpi atsakymo pateikimo terminai ir ikiteisminės procedūros skuba gali būti paaiškinami ne realiu skubėjimu, o tuo, kad siekdama išvengti savo ieškinių nepriimtinumų Komisija norėjo bet kokia kaina vis dar galėti pagrįstoje nuomonėje nustatyti atitinkamoms valstybėms narėms tokį

terminą įsipareigojimams įvykdyti, kad šis terminas baigtųsi iki minėtų sprendimų taikymo pabaigos 2017 m. rugsėjo mėn. Komisijos nurodomą skubą taip pat paneigia tai, kad ši institucija dar laukė keturis mėnesius po pagrįstoje nuomonėje nustatyto termino pabaigos, kol pareiškė šiuos ieškinius.

- 86 Antra, Vengrija teigia, kad Komisija per ikiteisminę procedūrą nenurodė įsipareigojimų neįvykdymo, kuriuo ją kaltina.
- 87 Vengrija šiuo klausimu teigia, kad nors ieškinyje Komisija pateikė trumpą paaiškinimą, kuriame nurodyta, kodėl, jos nuomone, įsipareigojimų neįvykdymas pagal Sprendimo 2015/1601 5 straipsnio 2 dalį reiškia įsipareigojimų neįvykdymą pagal šio sprendimo 5 straipsnio 4–11 dalis, šio paaiškinimo nepakanka, kad būtų ištaisyta aplinkybė, jog per ikiteisminį įsipareigojimų neįvykdymo procedūros etapą Komisija aiškiai neapibrėžė įsipareigojimų neįvykdymo, kuris buvo šios procedūros dalykas.
- 88 Nors oficialaus pranešimo ir pagrįstos nuomonės motyvuose Vengrija buvo kaltinama tik pažeidusi Sprendimo 2015/1601 5 straipsnio 2 dalį, šio pranešimo ir šios nuomonės baigiamojoje dalyje Komisija, neatlikusi papildomos analizės, taip pat nurodė šio sprendimo 5 straipsnio 4–11 dalių pažeidimą.
- 89 Ši procedūros dalyko neapibrėžtumą taip pat lėmė tai, kad per ikiteisminę procedūrą Komisija kelis kartus rėmėsi tiek Sprendimo 2015/1523, tiek Sprendimo 2015/1601 pažeidimu, nors be savanoriško įsipareigojimo Vengrija neprivalėjo perkelti tarptautinės apsaugos prašytojų pagal pirmąjį iš šių dviejų sprendimų.
- 90 Komisija ginčija šiuos argumentus.

– *Teisingumo Teismo vertinimas*

- 91 Iš Teisingumo Teismo suformuotos jurisprudencijos matyti, kad ikiteisimine procedūra siekiama suteikti atitinkamai valstybei narei galimybę, pirma, įvykdyti iš Sąjungos teisės kylančius įsipareigojimus ir, antra, veiksmingai pateikti savo gynybos pagrindus atsakant į Komisijos pateiktus kaltinimus. Šios procedūros teisėtumas yra esminė garantija, kurios reikalaujama SESV, ne tik siekiant apsaugoti atitinkamos valstybės narės teises, bet ir užtikrinti, kad galima teismine procedūra vyktų dėl aiškiai apibrėžto ginčo (2017 m. rugsėjo 19 d. Sprendimo *Komisija / Airija (Registracijos mokestis)*, C-552/15, EU:C:2017:698, 28 ir 29 punktai bei juose nurodyta jurisprudencija).
- 92 Atsižvelgiant į šį dvejetainį tikslą, valstybei narei turi būti suteiktas protingas terminas atsakyti į oficialų pranešimą, tinkamai atsižvelgti į pagrįstą nuomonę ir prireikus pasirengti gynybai. Koks terminas yra protingas, reikia spręsti kiekvienu konkrečiu atveju, atsižvelgiant į visas aplinkybes. Labai trumpi terminai gali būti pateisinami ypatingomis aplinkybėmis, be kita ko, kai reikia skubiai ištaisyti pažeidimą arba kai atitinkama valstybė narė Komisijos nuomonę puikiai žinojo gerokai prieš pradėdant procedūrą (2001 m. gruodžio 13 d. Sprendimo *Komisija / Prancūzija*, C-1/00, EU:C:2001:687, 65 punktas).
- 93 Taip pat reikia priminti, kad pagal šio sprendimo 75 punkte jau minėtą suformuotą jurisprudenciją Komisija turi įvertinti galimybę pareikšti ieškinį valstybei narei, nustatyti nuostatas, kurias ji galėjo būti pažeidusi, ir pasirinkti, kada pradėti prieš ją procedūrą dėl įsipareigojimų neįvykdymo, o šį pasirinkimą lemiantys motyvai negali turėti įtakos ieškinių priimtinumui.
- 94 Šiuo atveju, kalbant, pirma, apie nepriimtimumą grindžiamą prieštaravimą, siejamą su tariamai pernelyg trumpais atsakymo terminais, nustatytais oficialiame pranešime ir pagrįstoje nuomonėje, pasakytina, jog iš Komisijos ataskaitų dėl perkėlimo Europos Sąjungoje ir perkėlimo į Europos Sąjungą vienareikšmiškai matyti, kad ši institucija nusprendė pradėti procedūras dėl įsipareigojimų neįvykdymo 2017 m. birželio 15 ir 16 d., taigi pakankamai vėlai dvejų metų sprendimų 2015/1523 ir 2015/1601

taikymo laikotarpiais, kurie baigėsi atitinkamai 2017 m. rugsėjo 17 ir 26 d. Šis sprendimas motyvuotas tuo, kad prieš pradėdama šias procedūras ir prieš pasibaigiant šiam taikymo laikotarpiui minėta institucija norėjo suteikti paskutinę galimybę trims aptariamoms valstybėms narėms, kurios arba dar nebuvo perkėlusios nė vieno tarptautinės apsaugos prašytojo, arba daugiau kaip metus neprisiėmė išpareigojimų dėl perkėlimo, įvykdyti pagal minėtus sprendimus joms tenkančias pareigas, prisiimant formalius išpareigojimus ir ne vėliau kaip per vieną mėnesį perkeltiant tarptautinės apsaugos prašytojus.

- 95 Be to, šis pasirinkimas pradėti procedūrą dėl išpareigojimų neįvykdymo pakankamai pažengusiu sprendimų 2015/1523 ir 2015/1601 taikymo etapu atrodo pateisinamas, atsižvelgiant į Teisingumo Teismo jau nurodytą aplinkybę, kad didelio skaičiaus tarptautinės apsaugos prašytojų perkėlimas, kaip antai numatytas Sprendime 2015/1601, yra nauja ir sudėtinga operacija, kuriai reikalingas tam tikras laikas pasiręgti ir įgyvendinti, be kita ko, kiek tai susiję su valstybių narių administracinių institucijų koordinavimu, iki to laiko, kai jis sukelia konkrečių pasekmių (2017 m. rugsėjo 6 d. Sprendimas *Slovakija ir Vengrija / Taryba*, C-643/15 ir C-647/15, EU:C:2017:631, 97 punktą).
- 96 Taigi, nors, atsižvelgiant į santykinai artimas sprendimų 2015/1523 ir 2015/1601 taikymo laikotarpio pabaigos datas, galiausiai 2017 m. gegužės mėn. tapo skubu taikant procedūrą dėl išpareigojimų neįvykdymo priversti tris atitinkamas valstybes nares laikytis šiuo likusiu sprendimų taikymo laikotarpiu juose nustatytų pareigų dėl perkėlimo, šios skubos priežastimi gali būti laikomas ne koks nors Komisijos neveikimas ar pavėluotas elgesys, o nuolatinis šių trijų valstybių narių atsisakymas vykdyti reguliarius Komisijos raginimus laikytis išpareigojimų.
- 97 Komisija, naudodamasi jai suteikta diskrecija pasirinkti, kada pradėti procedūrą dėl išpareigojimų neįvykdymo, visiškai teisėtai galėjo iš pradžių išnaudoti visas galimybes įtikinti atitinkamas tris valstybes nares perkelti tarptautinės apsaugos prašytojus ir prisiimti formalius išpareigojimus, siekdama, kad šios valstybės narės, laikydamosi solidarumo ir teisingo atsakomybės pasidalijimo tarp valstybių narių principo, kuris pagal SESV 80 straipsnį taikomas Sąjungos politikai prieglobsčio srityje, tinkamai prisidėtų prie sprendimais 2015/1523 ir 2015/1601 siekiamo veiksmingo perkėlimo tikslo ir užtikrintų, kad šios valstybės narės neišvengtų ieškinio dėl išpareigojimų neįvykdymo tuo atveju, jeigu nuspręstų neatsižvelgti į Komisijos raginimus laikytis išpareigojimų.
- 98 Darytina išvada, kad šiuo atveju Komisija neviršijo šios diskrecijos.
- 99 Be to, svarbu pažymėti, kad atitinkamos trys valstybės narės bent jau nuo 2017 m. gegužės 16 d., t. y. dvyliktos ataskaitos dėl perkėlimo Europos Sąjungoje ir perkėlimo į Europos Sąjungą dienos, buvo informuotos apie Komisijos ketinimą joms pareikšti ieškinį dėl išpareigojimų neįvykdymo tuo atveju, jeigu ir toliau atsisakys laikytis sprendimų 2015/1523 ir 2015/1601.
- 100 Be to, Komisijos nuomonė joms buvo gerai žinoma dar gerokai iki ikiteisminės procedūros pradžios 2017 m. birželio 15 ir 16 d. Iš tiesų savo nuomonę dėl išpareigojimų neįvykdymo, kuriuo kaltinamos trys atitinkamos valstybės narės, Komisija išreiškė įvairiuose raštuose ir ataskaitose dėl perkėlimo Europos Sąjungoje ir perkėlimo į Europos Sąjungą. Šiomis aplinkybėmis nagrinėjami keturių savičių terminai negali būti laikomi nepagrįstai trumpais.
- 101 Be to, neatrodo, kad oficialiuose pranešimuose ir pagrįstose nuomonėse atsakymams pateikti nustatyti keturių savičių terminai nebūtų leidę atitinkamoms valstybėms narėms per ikiteisminę procedūrą veiksmingai pateikti savo gynybos argumentų dėl Komisijos pareikštų kaltinimų.
- 102 Savo atsiliepime į ieškinį, triplike ir įstojimo į bylą paaiškinimuose trys aptariamos valstybės narės iš esmės pakartoja argumentus, kuriuos jau buvo pateikusios atsakymuose į oficialius pranešimus ir pagrįstas nuomones.

- 103 Taip pat turi būti atmestas konkretus Vengrijos argumentas, kad Komisija negalėjo jai nustatyti keturių savaičių termino atsakymui pateikti ir negalėjo atsisakyti jo pratęsti, nes jis pasibaigė vasarą, t. y. per 2017 m. laikotarpį, kai atsakymą ne tik šioje byloje, bet ir kitose dvejose bylose, kuriose kilo sudėtingų Sąjungos teisės aiškinimo klausimų ir reikėjo pastangų, turėjo parengti mažesnis atitinkamos Vengrijos ministerijos darbuotojų skaičius.
- 104 Iš tiesų Vengrija bent nuo 2017 m. gegužės 16 d., t. y. dvyliktosios ataskaitos dėl perkėlimo Europos Sąjungoje ir perkėlimo į Europos Sąjungą dienos, žinojo, kad Komisija netrukus ketina pradėti procedūrą dėl įsipareigojimų neįvykdymo prieš šią valstybę narę, jeigu ji ir toliau nevykdys Sprendimo 2015/1601. Vengrija taip pat negalėjo nežinoti, kad jei ši procedūra būtų pradėta, Komisija privalėtų nustatyti santykinai trumpus atsakymo terminus, siekdama užtikrinti, kad ikiteisminė procedūra galėtų baigtis prieš 2017 m. rugsėjo 26 d. pasibaigiant šio sprendimo taikymo laikotarpiui. Todėl šiuo atveju ši valstybė narė turėjo numatyti pakankamai priemonių, kad galėtų ir 2017 m. vasaros laikotarpiu atsakyti į oficialų pranešimą ir pagrįstą nuomonę.
- 105 Antra, dėl tariamo kaltinimų, kuriuos Komisija per ikiteisminę procedūrą pateikė Vengrijai, netikslumo ir konkrečiai dėl to, kad ryšys tarp įsipareigojimų, kylančių iš Sprendimo 2015/1601 5 straipsnio 2 dalies, neįvykdymo ir įsipareigojimų pagal šio sprendimo 5 straipsnio 4–11 dalis neįvykdymo buvo paaiškintas tik itin glaustai ieškinyje, reikia konstatuoti, kad tiek oficialaus pranešimo, tiek pagrįstos nuomonės baigiamosiose dalyse Komisija aiškiai Vengrijai nurodė jai pagal Sprendimo 2015/1601 5 straipsnio 2 dalį tenkančių įsipareigojimų, taigi ir „kitų įsipareigojimų dėl perkėlimo“, nustatytų šio sprendimo 5 straipsnio 4–11 dalyse, pažeidimą.
- 106 Be to, oficialaus pranešimo ir pagrįstos nuomonės motyvuose Komisija tokiais pačiais sakiniais ir pakankamai aiškiai paaiškino šį priežastinį ryšį ir nurodė, kad Sprendimo 2015/1601 5 straipsnio 2 dalyje nurodyti įsipareigojimai yra „pirmieji“, kuriais „grindžiama“ išsami ir privaloma administracinio bendradarbiavimo tarp, viena vertus, Graikijos Respublikos ir Italijos Respublikos ir, kita vertus, valstybių narių, į kurias perkeliama prašytojai, procedūra, kurios tikslas – perkelti tarptautinės apsaugos prašytojus iš dviejų pirmųjų valstybių narių į kitas valstybes nares, o šio sprendimo 5 straipsnio 4–11 dalyse numatyta grupė tikslų susijusių teisinių įsipareigojimų valstybėms narėms, į kurias perkeliama prašytojai.
- 107 Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad faktinis tarptautinės apsaugos prašytojų perkėlimas į valstybės narės teritoriją galimas, tik jeigu ši valstybė narė pirmajame perkėlimo procedūros etape prisiėmė atitinkamą įsipareigojimą dėl tam tikro skaičiaus tarptautinės apsaugos prašytojų. Jei toks įsipareigojimas nebuvo prisiimtas pažeidžiant sprendimų 2015/1523 ir 2015/1601 5 straipsnių 2 dalis, toks pažeidimas neišvengiamai lemia šių sprendimų 5 straipsnių 4–11 dalyse nustatytų susijusių įsipareigojimų neįvykdymą vėlesniuose procedūros, susijusios su atitinkamų prašytojų faktiniu perkėlimu juos perkeliant į atitinkamos valstybės narės teritoriją, etapuose.
- 108 Taigi Vengrija negalėjo nežinoti akivaizdaus priežastinio ryšio tarp Sprendimo 2015/1601 5 straipsnio 2 dalies ir šio sprendimo 5 straipsnio 4–11 dalių pažeidimo.
- 109 Be to, nors tiesa, kad kai kuriuose oficialaus pranešimo ir pagrįstos nuomonės motyvuose, visų pirma teisinį pagrindą apibūdinančiuose motyvuose, Komisija rėmėsi ne tik Sprendimu 2015/1601, bet ir Sprendimu 2015/1523, nors Vengrijai jis nebuvo privalomas, įsipareigojimų neįvykdymo, kuriuo kaltinama Vengrija, dalykas šiai valstybei narei buvo visiškai aiškus, atsižvelgiant į visus oficialaus pranešimo ir pagrįstos nuomonės motyvus, kuriuose nurodytas Komisijos sprendimo 2015/1601 vertinimas. Be to, oficialaus pranešimo ir pagrįstos nuomonės baigiamosiose dalyse Vengrija kaltinama tuo, kad neįvykdė tik šio sprendimo. Todėl neatrodo, kad nurodytas tam tikrų ieškinio motyvų netikslumas galėjo turėti įtakos Vengrijos naudojimuisi teise į gynybą.
- 110 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, Vengrijos pateiktas nepriimtiniu grindžiamas prieštaravimas, siejamas su teisės į gynybą pažeidimu ikiteisminėje procedūroje, turi būti atmestas.

Dėl nepriimtimumu grindžiamo prieštaravimo byloje C-719/17, siejamo su ieškiniu netikslumu ar nenuoseklumu

– Šalių argumentai

111 Byloje C-719/17 Čekijos Respublika, atsakydama į Teisingumo Teismo raštu pateiktą klausimą, ginčijo su ja susijusio ieškiniu priimtimumą, motyvuodama tuo, kad ieškinyje nėra nuosekliai ir tiksliai nurodyti įsipareigojimai, kurių ji kaltinama neįvykdžiusi. Šiuo klausimu ji tvirtina, kad ieškiniu reikalavimuose nenurodyta pažeidimo, kuriuo ji kaltinama, pradžios data, nors oficialiame pranešime ir pagrįstoje nuomonėje 2016 m. rugpjūčio 13 d. minima kaip pažeidimo pradžios data. Be to, kai kuriuose ieškiniu motyvuose nurodyta, kad šio pažeidimo pradžios data yra 2016 m. gegužės 13 d. arba 2016 m. rugpjūčio 13 d.

112 Komisija ginčija šiuos argumentus.

– Teisingumo Teismo vertinimas

113 Reikia priminti, kad pagal SESV 258 straipsnį ieškinyje turi būti nagrinėjamas atsižvelgiant tik į ieškinyje nurodytus reikalavimus (2010 m. rugsėjo 30 d. Sprendimo *Komisija / Belgija*, C-132/09, EU:C:2010:562, 35 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

114 Iš suformuotos jurisprudencijos, susijusios su Procedūros reglamento 120 straipsnio c punktu, matyti, kad kiekviename ieškinyje turi būti aiškiai ir tiksliai nurodytas ginčo dalykas ir pagrindų, kuriais grindžiamas ieškinyje, santrauka, kad atsakovas galėtų pasirengti gynybai, o Teisingumo Teismas – vykdyti kontrolę. Darytina išvada, kad esminės faktinės aplinkybės ir teisiniai pagrindai, kuriais grindžiamas ieškinyje, turi būti nuosekliai ir suprantamai išdėstyti paties ieškiniu tekste ir kad jame pateikiamus reikalavimus reikia suformuluoti nedviprasmiškai, kad Teisingumo Teismas nepriimtų sprendimo *ultra petita* arba nepalikėtų neišsakytos pozicijos dėl kurio nors kaltinimo (2019 m. spalio 31 d. Sprendimo *Komisija / Nyderlandai*, C-395/17, EU:C:2019:918, 52 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

115 Teisingumo Teismas taip pat yra nusprendęs, kad pagal SESV 258 straipsnį pareikštame ieškinyje turi būti nuosekliai ir tiksliai išdėstyti kaltinimai, leidžiantys valstybei narei ir Teisingumo Teismui tiksliai suprasti Sąjungos teisės pažeidimo, kuriuo kaltinama, apimtį, kad ši valstybė galėtų veiksmingai pasinaudoti gynybos priemonėmis, o Teisingumo Teismas – patikrinti, ar nurodyti įsipareigojimai įvykdyti, ar ne (2019 m. spalio 31 d. Sprendimo *Komisija / Nyderlandai*, C-395/17, EU:C:2019:918, 53 punktas).

116 Vadinas, Komisijos ieškinyje turi būti nuosekliai ir išsamiai išdėstytos priežastys, dėl kurių ji mano, jog atitinkama valstybė narė neįvykdė vieno iš įsipareigojimų pagal Sutartis. Taigi Komisijos ieškiniu dėl įsipareigojimų neįvykdymo pagrindo išdėstymo prieštaravimas neatitinka nustatytų reikalavimų (2016 m. birželio 2 d. Sprendimo *Komisija / Nyderlandai*, C-233/14, EU:C:2016:396, 35 punktas).

117 Nagrinėjamu atveju reikia konstatuoti, kad nors tiek oficialaus pranešimo, tiek pagrįstos nuomonės baigiamosiose dalyse Komisija nustatė pažeidimo, kuriuo kaltinama Čekijos Respublika, pradžios datą – 2016 m. rugpjūčio 13 d., ieškiniu byloje C-719/17 reikalavimuose, paskelbtuose *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje* (OL C 112, 2018, p. 19), nei ši, nei kita data nenurodyta kaip šio pažeidimo pradžios data.

118 Taigi elgesio, kuriuo kaltinama Čekijos Respublika, aprašymas ieškiniu reikalavimuose savaime yra nevisiškai tikslus arba aiškus. Dėl šių reikalavimų galima būtų suprasti, kad ši valstybė narė neįvykdė įsipareigojimų pagal sprendimų 2015/1523 ir 2015/1601 5 straipsnių 2 dalis per visą dvejų metų jų

taikymo laikotarpį, nors neginčijama, kad Čekijos Respublika prisiėmė išpareigojimus dėl perkėlimo pagal šias nuostatas minėtu taikymo laikotarpiu, nes jos antrasis (ir paskutinis) išpareigojimas buvo prisiimtas 2016 m. gegužės 13 d.

- 119 Vis dėlto, nors atsižvelgiant į tai, kas pasakyta šio sprendimo 113 punkte, tenka apgailestauti dėl šio ieškinio reikalavimų netikslumo ar dviprasmiškumo byloje C-719/17, reikia konstatuoti, kad iš ieškinio motyvų pakankamai aiškiai matyti ir dublike dar kartą patvirtinta, jog tiksliai Komisija Čekijos Respubliką kaltina tuo, kad ji nebeprisiėmė išpareigojimų dėl perkėlimo pagal sprendimų 2015/1523 ir 2015/1601 5 straipsnių 2 dalis po 2016 m. gegužės 13 d. Kadangi pagal minėtas nuostatas tokie išpareigojimai turi būti prisiimami „bent kas tris mėnesius“, išpareigojimų neįvykdymo, kuriuo kaltinama Čekijos Respublika, pradžios data neišvengiamai yra 2016 m. rugpjūčio 13 d., ir, beje, Komisija ją aiškiai nurodė tiek oficialaus pranešimo ir pagrįstos nuomonės baigiamosiose dalyse, tiek tam tikruose ieškinio motyvuose.
- 120 Darytina išvada, kad Čekijos Respublika negalėjo pagrįstai suklysti dėl tikslios išpareigojimų nevykdymo, kuriuo ją kaltino Komisija, pradžios datos ir kad ji galėjo veiksmingai pasinaudoti gynybos teisėmis dėl šio nevykdymo (pagal analogiją žr. 2011 m. gegužės 5 d. Sprendimo *Komisija / Portugalija*, C-267/09, EU:C:2011:273, 28 punktą ir 2019 m. spalio 31 d. Sprendimo *Komisija / Nyderlandai*, C-395/17, EU:C:2019:918, 57 punktą). Be to, šiomis aplinkybėmis nėra jokių rizikų, kad Teisingumo Teismas priims sprendimą *ultra petita*.
- 121 Vadinas, reikia atmesti nepriimtiniu grindžiamą prieštaravimą, kurį Čekijos Respublika grindžia ieškinio byloje C-719/17 tikslumo stoka ar nenuoseklumu.
- 122 Dėl bylos C-718/17 taip pat reikėtų pažymėti, kad nors pagrįstoje nuomonėje Komisija nustatė pažeidimo, kuriuo kaltinama Vengrija, pradžios datą – 2015 m. gruodžio 25 d., ieškinio reikalavimuose, paskelbtuose *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje* (OL C 112, 2018, p. 19), tokia data neminima. Šiomis aplinkybėmis, kadangi Teisingumo Teismui pateikto ginčo dalykas apibrėžiamas pagrįstoje nuomonėje (žr., be kita ko, 1998 m. birželio 18 d. Sprendimo *Komisija / Italija*, C-35/96, EU:C:1998:303, 28 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją), ieškinys šioje byloje yra priimtinas tiek, kiek jis susijęs su tariamu Vengrijos išpareigojimų pagal Sprendimo 2015/1601 5 straipsnio 2 ir 4–11 dalis neįvykdymu nuo 2015 m. gruodžio 25 d.
- 123 Atsižvelgiant į visa tai, kas išdėstyta ir į ankstesniame punkte pateiktą paaiškinimą, reikia daryti išvadą, kad trys ieškiniai dėl išpareigojimų neįvykdymo yra priimtini.

Dėl esmės

Dėl nurodytų išpareigojimų neįvykdymo realumo

- 124 Reikia priminti, kad vykstant procedūrai dėl išpareigojimų neįvykdymo pagal SESV 258 straipsnį Komisija privalo įrodyti išpareigojimų neįvykdymą ir pateikti Teisingumo Teismui reikiamų duomenų šiam išpareigojimų neįvykdymui patikrinti; kartu ji negali remtis paprastomis prielaidomis (2010 m. lapkričio 18 d. Sprendimo *Komisija / Portugalija*, C-458/08, EU:C:2010:692, 54 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).
- 125 Šiuo atveju Komisija kaltina Lenkijos Respubliką nuo 2016 m. kovo 16 d., Vengriją – nuo 2015 m. gruodžio 25 d. ir Čekijos Respubliką – nuo 2016 m. rugpjūčio 13 d. neįvykdžius išpareigojimų pagal Sprendimo 2015/1523 5 straipsnio 2 dalį ir (arba) Sprendimo 2015/1601 5 straipsnio 2 dalį, taip pat ir susijusias pareigas, joms tenkančias pagal Sprendimo 2015/1523 5 straipsnio 4–11 dalis ir (arba) Sprendimo 2015/1601 5 straipsnio 4–11 dalis.

- 126 Šiuo klausimu reikia pažymėti, pirma, kad pareiga prisiimti išpareigojimus dėl perkėlimo bent kas tris mėnesius nustatyta Sprendimo 2015/1523 5 straipsnio 2 dalyje, suformuluotoje taip pat, kaip ir Sprendimo 2015/1601 5 straipsnio 2 dalis, o susiję išpareigojimai dėl faktinio perkėlimo nustatyti Sprendimo 2015/1523 5 straipsnio 4–11 dalyse, suformuluotose iš esmės taip pat, kaip ir Sprendimo 2015/1601 5 straipsnio 4–11 dalys, o keli minėto 5 straipsnio 4 ir 9 dalių redakcijos skirtumai nėra reikšmingi vertinant trijų ieškinių pagrįstumą.
- 127 Kita vertus, kaip jau buvo pažymėta šio sprendimo 107 punkte, tarp Sprendimo 2015/1523 5 straipsnio 2 dalies ir (arba) Sprendimo 2015/1601 5 straipsnio 2 dalies pažeidimo ir Sprendimo 2015/1523 5 straipsnio 4–11 dalių pažeidimo ir (arba) Sprendimo 2015/1601 5 straipsnio 4–11 dalių pažeidimo yra akivaizdus priežastinis ryšys, dėl kurio atitinkamos trys valstybės narės negalėjo pagrįstai suklysti.
- 128 Iš tiesų kalbama apie susijusias pareigas per perkėlimo procedūrą, todėl jeigu nesilaikoma šių sprendimų 5 straipsnių 2 dalyse nustatytos pareigos, nes neprisiimami išpareigojimai dėl tam tikro skaičiaus tarptautinės apsaugos prašytojų perkėlimo, minėtų sprendimų 5 straipsnių 4–11 dalyse nustatytų pareigų faktiškai perkelti tarptautinės apsaugos prašytojus, dėl kurių buvo prisiimti išpareigojimai, taip pat nesilaikoma.
- 129 Reikia konstatuoti, kad trys atitinkamos valstybės narės neginčia, jog, 2017 m. rugpjūčio 23 d. pasibaigus pagrįstose nuomonėse nustatytam terminui, joms pagal Sprendimo 2015/1523 5 straipsnio 2 dalį ir (arba) Sprendimo 2015/1601 5 straipsnio 2 dalį tenkantys išpareigojimai nebuvo įvykdyti, todėl reikia pripažinti, kad šių išpareigojimų neįvykdymas ir atitinkamai susijusių išpareigojimų dėl perkėlimo, joms tenkančių pagal Sprendimo 2015/1523 5 straipsnio 4–11 dalis ir Sprendimo 2015/1601 5 straipsnio 4–11 dalis, neįvykdymas yra įrodytas.
- 130 Be to, šis išpareigojimų neįvykdymas nėra ginčijamas, nes įvairiose mėnesinėse ataskaitose dėl perkėlimo Europos Sąjungoje ir perkėlimo į Europos Sąjungą (neginčijama, kad atitinkamos trys valstybės narės apie jas žinojo) Komisija užtikrino, be kita ko, sprendimuose 2015/1523 ir 2015/1601, numatytų perkėlimų iš Graikijos ir Italijos pažangos stebėseną, nurodžiusi kiekvienai valstybei narei, į kurią perkeliama, kiek tarptautinės apsaugos prašytojų buvo išpareigota perkelti ir kiek faktiškai buvo perkelta. Šios ataskaitos patvirtina Komisijos nurodomų ir šio sprendimo 125 punkte primintų išpareigojimų neįvykdymo realumą.
- 131 Kalbant apie Čekijos Respubliką, reikia pažymėti, kad išpareigojimų neįvykdymas, kuriuo ji kaltinama, taip pat aiškiai matyti iš šio sprendimo 31 punkte minėtos 2017 m. birželio 5 d. Rezoliucijos Nr. 439, kuria ši valstybė narė nusprendė sustabdyti išpareigojimų, prisiimtų per 2015 m. birželio 26 d. ir 25 d. Europos Vadovų Tarybos susitikimą ir oficialiai įformintų 2015 m. liepos 20 d. Europos Vadovų Taryboje susirinkusių valstybių narių vyriausybės atstovų susitikime ir įgyvendintų Sprendimu 2015/1523, įgyvendinimą, taip pat iš Sprendimo 2015/1601 kylančių išpareigojimų įgyvendinimą.
- 132 Taigi reikia konstatuoti, kad Komisija įrodė išpareigojimų neįvykdymo, kuriuo remiamasi trijose nagrinėjamose bylose dėl išpareigojimų neįvykdymo, tikrumą.
- 133 Atsižvelgiant į tai, pažymėtina, kad trys nagrinėjamos valstybės narės pateikia kelis argumentus, kurie, kaip jos teigia, pateisina tai, kad jos atsisakė taikyti sprendimus 2015/1523 ir 2015/1601. Pirma, tai argumentai, susiję su valstybių narių atsakomybe už viešosios tvarkos palaikymą ir vidaus saugumo užtikrinimą, kurią Lenkijos Respublika ir Vengrija sieja su SESV 72 straipsniu kartu su ESS 4 straipsnio 2 dalimi, ir, antra, Čekijos Respublikos argumentai, susiję su tariamais šiuose sprendimuose numatyto perkėlimo mechanizmo trūkumais ir neveiksmingumu.

Dėl Lenkijos Respublikos ir Vengrijos gynybos pagrindų, siejamų su SESV 72 straipsniu kartu su ESS 4 straipsnio 2 dalimi

Šalių argumentai

- 134 Lenkijos Respublika ir Vengrija iš esmės teigia, kad šiuo atveju jos turėjo teisę pagal SESV 72 straipsnį kartu su ESS 4 straipsnio 2 dalimi, kuriuo joms suteikta išimtinė kompetencija palaikyti viešąją tvarką ir užtikrinti vidaus saugumą įgyvendinant aktus, priimtus SESV V antraštinėje dalyje nurodytos laisvės, saugumo ir teisingumo erdvės srityje, nevykdyti žemesnės galios išipareigojimų pagal antrinę teisę, kylančių iš sprendimų 2015/1523 ir (arba) 2015/1601, t. y. SESV 78 straipsnio, patenkančio į minėtą V antraštinę dalį, 3 dalies pagrindu priimtų aktų.
- 135 Šios valstybės narės tvirtina, kad pagal SESV 72 straipsnį jos nusprendė netaikyti Sprendimo 2015/1523 ir (arba) Sprendimo 2015/1601. Jos mano, kad, atsižvelgiant į jų vertinimą, susijusį su galimu ekstremistinių ir pavojingų asmenų, galinčių atlikti smurtinius ar net teroristinius veiksmus, perkėlimu į jų teritoriją, šių sprendimų 5 straipsnyje numatytas perkėlimo mechanizmas, kurį taikė Graikijos ir Italijos valdžios institucijos, neleido joms visiškai užtikrinti viešosios tvarkos palaikymo ir vidaus saugumo.
- 136 Šiuo klausimu minėtos valstybės narės nurodo daugybę problemų, kilusių taikant perkėlimo mechanizmą, susijusių, be kita ko, su pakankamai užtikrintu perkeltinų tarptautinės apsaugos prašytojų tapatybės ir kilmės nustatymu; šias problemas apsunkino Graikijos ir Italijos valdžios institucijų nepakankamas bendradarbiavimas vykdant perkėlimo procedūrą, be kita ko, dėl to, kad jos atsisakė leisti valstybių narių, į kurias perkeliama prašytojai, ryšių palaikymo pareigūnams vykdyti pokalbius su atitinkamais prašytojais.
- 137 Lenkijos Respublika konkrečiai teigia, kad SESV 72 straipsnis nėra nuostata, kuria remiantis gali būti ginčijamas Sąjungos teisės akto galiojimas. Priešingai, tai yra taisyklė, panaši į kolizinę normą, pagal kurią valstybių narių prerogatyvos viešosios tvarkos palaikymo ir vidaus saugumo užtikrinimo srityje yra viršesnės už iš antrinės teisės kylančius jų išipareigojimus. Valstybė narė gali remtis SESV 72 straipsniu, siekdama pagrįsti pagal Sutarties V antraštinę dalį priimto akto neįgyvendinimą kiekvieną kartą, kai mano, kad kyla pavojus, nors tik potencialus, viešosios tvarkos palaikymui ir vidaus saugumo, už kurį ji yra atsakinga, užtikrinimui. Šiuo klausimu valstybė narė turi labai didelę diskreciją ir privalo įrodyti tik pavojaus viešosios tvarkos palaikymui ir vidaus saugumo užtikrinimui tikėtumą, kad galėtų remtis SESV 72 straipsniu.
- 138 Nenurodydama atskiro SESV 72 straipsniu grindžiamo gynybos pagrindo Čekijos Respublika savo ruožtu teigia, kad, atsižvelgiant į grėsmę visuomenės saugumui, kylančią dėl asmenų, galimai susijusių su religiniu ekstremizmu, perkėlimo, reikia garantijos, kad kiekviena valstybė narė, į kurią perkeliama prašytojai, galėtų užtikrinti savo vidaus saugumą. Tačiau šio vidaus saugumo užtikrinimo nebuvo galima garantuoti visų pirma dėl to, kad nebuvo pateikta pakankamai informacijos apie atitinkamus asmenis ir neįmanoma surengti pokalbių siekiant patikrinti, ar atitinkami tarptautinės apsaugos prašytojai nekeltų grėsmės valstybės narės, į kurią perkeliama, nacionaliniam saugumui ar viešajai tvarkai.

Teisingumo Teismo vertinimas

- 139 Teisinės valstybės principu grindžiamoje Europos Sąjungoje institucijų aktams taikoma teisėtumo prezumpcija. Kadangi sprendimai 2015/1523 ir 2015/1601 nuo jų priėmimo buvo privalomi Lenkijos Respublikai ir Čekijos Respublikai, šios valstybės narės privalėjo laikytis šių Sąjungos teisės aktų ir juos įgyvendinti per visą dvejų metų taikymo laikotarpį. Tas pats taikytina ir Vengrijai, kiek tai susiję su

Sprendimu 2015/1601, t. y. aktu, kuris šiai valstybei narei buvo privalomas nuo jo priėmimo visu dvejų metų taikymo laikotarpiu (pagal analogiją žr. 2019 m. kovo 27 d. Sprendimo *Komisija / Vokietija*, C-620/16, EU:C:2019:256, 85 punktą).

- 140 Šio sprendimų 2015/1523 ir 2015/1601 privalomumo niekaip nepakeičia aplinkybė, kad Vengrija ir Slovakijos Respublika Teisingumo Teisme ginčijo Sprendimo 2015/1601 teisėtumą, pateikę ieškinius dėl panaikinimo pagal SESV 263 straipsnį, t. y. per procedūras, per kurias Lenkijos Respublika įstojo į bylą palaikyti šių dviejų valstybių narių reikalavimų. Be to, nė viena iš šių valstybių narių neprašė Teisingumo Teismo sustabdyti to sprendimo taikymą ar imtis laikinųjų apsaugos priemonių pagal SESV 278 ir 279 straipsnius, todėl ieškinys dėl panaikinimo, remiantis šiuo 278 straipsniu, neturėjo jokio stabdomojo poveikio (pagal analogiją žr. 2019 m. kovo 27 d. Sprendimo *Komisija / Vokietija*, C-620/16, EU:C:2019:256, 86 ir 87 punktus).
- 141 Be to, 2017 m. rugsėjo 6 d. sprendimu *Slovakija ir Vengrija / Taryba* (C-643/15 ir C-647/15, EU:C:2017:631) Teisingumo Teismas atmetė šiuos ieškinius dėl Sprendimo 2015/1601 panaikinimo ir taip patvirtino minėto sprendimo teisėtumą.
- 142 Šiuo atveju Lenkijos Respublika ir Vengrija, nurodydamos, kad neketina remtis sprendimų 2015/1523 ir (arba) 2015/1601 neteisėtumu atsižvelgiant į SESV 72 straipsnį, teigia, kad šis straipsnis joms leido netaikyti šių sprendimų ar net vieno arba kito iš jų.
- 143 Šiuo klausimu reikia priminti, kad pagal Teisingumo Teismo suformuotą jurisprudenciją, nors valstybės narės turi teisę priimti priemones, tinkamas jų teritorijoje viešajai tvarkai ir vidaus bei išorės saugumui užtikrinti, tai nereiškia, kad tokioms priemonėms visiškai netaikoma Sąjungos teisė. Kaip Teisingumo Teismas jau yra konstatavęs, Sutartyje aiškios nukrypti leidžiančios nuostatos, taikytinos esant viešajai tvarkai ar visuomenės saugumui galinčioms pakenkti aplinkybėms, numatytos tik SESV 36, 45, 52, 65, 72, 346 ir 347 straipsniuose, reglamentuojančiuose išskirtinius ir aiškiai apibrėžtus atvejus. Iš to negalima daryti išvados, kad Sutartyje įtvirtinta bendra išimtis, pagal kurią visos viešajai tvarkai ar visuomenės saugumui užtikrinti skirtos priemonės nepatenka į Sąjungos teisės taikymo sritį. Tokios išimties pripažinimas, neatsižvelgiant į Sutartyje nustatytas konkrečias sąlygas, gali susilpninti privalomąją Sąjungos teisės pobūdį ir jos vienodą taikymą (šiuo klausimu, be kita ko, žr. 2009 m. gruodžio 15 d. Sprendimo *Komisija / Danija*, C-461/05, EU:C:2009:783, 51 punktą ir 2010 m. kovo 4 d. Sprendimo *Komisija / Portugalija*, C-38/06, EU:C:2010:108, 62 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).
- 144 Be to, SESV 72 straipsnyje įtvirtinta leidžianti nukrypti nuostata, kaip numatyta suformuotoje jurisprudencijoje, dėl, be kita ko, SESV 346 ir 347 straipsniuose numatytų leidžiančių nukrypti nuostatų turi būti aiškinama griežtai (šiuo klausimu žr. 2009 m. gruodžio 15 d. Sprendimo *Komisija / Danija*, C-461/05, EU:C:2009:783, 52 punktą ir 2010 m. kovo 4 d. Sprendimo *Komisija / Portugalija*, C-38/06, EU:C:2010:108, 63 punktą).
- 145 Darytina išvada, kad nors SESV 72 straipsnyje numatyta, jog Sutarties V antraštinė dalis netrukdo valstybėms narėms vykdyti pareigos palaikyti viešąją tvarką ir užtikrinti vidaus saugumą, ji negali būti aiškinama kaip suteikianti valstybėms narėms teisę nukrypti nuo Sutarties nuostatų vien remiantis šia atsakomybe (pagal analogiją žr. 2009 m. gruodžio 15 d. Sprendimo *Komisija / Danija*, C-461/05, EU:C:2009:783, 53 punktą ir 2010 m. kovo 4 d. Sprendimo *Komisija / Portugalija*, C-38/06, EU:C:2010:108, 64 punktą).
- 146 Kiekviena valstybė narė be Sąjungos institucijų kontrolės negali vienašališkai nustatyti viešosios tvarkos ir visuomenės saugumo reikalavimų aprėpties (šiuo klausimu žr. 2015 m. birželio 11 d. Sprendimo *Zh. ir O.*, C-554/13, EU:C:2015:377, 48 punktą ir 2018 m. gegužės 2 d. Sprendimo *K. ir H.F. (Teisė gyventi šalyje ir įtarimai dėl karo nusikaltimų)*, C-331/16 ir C-366/16, EU:C:2018:296, 40 punktą jame nurodytą jurisprudenciją).

- 147 Valstybė narė, nurodanti, jog taikytinas SESV 72 straipsnis, turi įrodyti būtinybę pasinaudoti šiame straipsnyje numatyta leidžiančia nukrypti nuostata, siekdama vykdyti atsakomybę už viešosios tvarkos palaikymą ir vidaus saugumo užtikrinimą (pagal analogiją žr. 2009 m. gruodžio 15 d. Sprendimo *Komisija / Danija*, C-461/05, EU:C:2009:783, 55 punktą ir 2010 m. kovo 4 d. Sprendimo *Komisija / Portugalija*, C-38/06, EU:C:2010:108, 66 punktą).
- 148 Šiuo klausimu reikia priminti, kad dėl Sprendimo 2015/1601 Teisingumo Teismas 2017 m. rugsėjo 6 d. Sprendimo *Slovakija ir Vengrija / Taryba* (C-643/15 ir C-647/15, EU:C:2017:631) 307–309 punktuose jau atmetė Lenkijos Respublikos, kaip į bylą įstojusios šalies, pateiktą argumentą, kad šis sprendimas prieštarauja proporcingumo principui, nes neleidžia valstybėms narėms užtikrinti veiksmingo joms tenkančios atsakomybės už viešosios tvarkos palaikymą ir vidaus saugumo užtikrinimą vykdymo pagal SESV 72 straipsnį.
- 149 Iš tiesų Teisingumo Teismas konstatavo, kad Sprendimo 2015/1601 32 konstatuojamojoje dalyje, kuri, beje, suformuluota taip pat, kaip Sprendimo 2015/1523 26 konstatuojamoji dalis, be kita ko, nurodyta, kad visais perkėlimo Europos Sąjungoje procedūros etapais iki prašytojo perdavimo įgyvendinimo pabaigos reikia atsižvelgti į nacionalinio saugumo ir viešosios tvarkos aspektus ir kad turi būti visiškai paisoma prašytojo pagrindinių teisių, įskaitant atitinkamų taisyklių dėl duomenų apsaugos laikymąsi (2017 m. rugsėjo 6 d. Sprendimas *Slovakija ir Vengrija / Taryba*, C-643/15 ir C-647/15, EU:C:2017:631, 307 punktas).
- 150 Teisingumo Teismas taip pat nurodė Sprendimo 2015/1601 5 straipsnį „Perkėlimo Europos Sąjungoje procedūra“, kurio 7 dalyje (suformuluotoje taip pat, kaip Sprendimo 2015/1523 5 straipsnio 7 dalis) numatyta, kad valstybės narės pasilieka teisę atsisakyti perkelti prašytoją Europos Sąjungoje tik tuo atveju, jei esama pagrįstų priežasčių manyti, kad jis gali kelti pavojų jų nacionaliniam saugumui arba viešajai tvarkai, arba jeigu esama rimtų priežasčių taikyti Direktyvos 2011/95 12 ir 17 straipsniuose išdėstytas statuso nesuteikimo nuostatas (2017 m. rugsėjo 6 d. Sprendimo *Slovakija ir Vengrija / Taryba*, C-643/15 ir C-647/15, EU:C:2017:631, 308 punktas).
- 151 Šiuo klausimu reikia pridurti, kad Sprendimo 2015/1523 5 straipsnio 4 dalyje, lygiai taip pat, kaip Sprendimo 2015/1601 5 straipsnio 4 dalyje, numatyta, kad valstybė narė, į kurią perkeliama, gali nuspręsti nepatvirtinti Graikijos Respublikos arba Italijos Respublikos nustatyto prašytojo perkėlimo Europos Sąjungoje tik tuo atveju, jei esama pagrįstų priežasčių, kaip nurodyta minėto 5 straipsnio 7 dalyje, t. y. pagrįstų priežasčių manyti, kad atitinkamas prašytojas jos teritorijoje kelia pavojų viešajai tvarkai arba nacionaliniam saugumui.
- 152 Šių sprendimų 5 straipsniuose įtvirtinto mechanizmo tvarka atspindi šio teismo sprendimo 143–147 punktuose primintus principus, pagal kuriuos SESV 72 straipsnis, kaip nukrypti leidžianti nuostata, turi būti aiškinamas siaurai, taigi jis nesuteikia valstybėms narėms teisės nukrypti nuo Sąjungos teisės nuostatų remiantis vien interesais, susijusiais su viešosios tvarkos palaikymu ir vidaus saugumo užtikrinimu; valstybės narės privalo įrodyti būtinybę taikyti šiame straipsnyje numatyta nukrypti leidžiančią nuostata, kad galėtų vykdyti savo atsakomybę šiose srityse.
- 153 Taigi reikia konstatuoti, kad priimdama sprendimus 2015/1523 ir 2015/1601 Taryba tinkamai atsižvelgė į valstybėms narėms pagal SESV 72 straipsnį tenkančios atsakomybės vykdymą, kai ši vykdymą apibrėžė, kiek tai susiję su dviem po išipareigojimų prisiėmimo einančiais perkėlimo procedūros etapais, laikydamosi šių sprendimų 5 straipsnių 4 ir 7 dalyse nustatytų specialių sąlygų.
- 154 Šiuo klausimu, kalbant apie „rimtas priežastis“ taikyti Direktyvos 2011/95 12 ir 17 straipsniuose įtvirtintas nuostatas, susijusias su „nesuteikimu“, t. y. priežastis, dėl kurių pagal sprendimų 2015/1523 ir 2015/1601 5 straipsnių 7 dalis valstybė narė gali atsisakyti perkelti tarptautinės apsaugos prašytoją, iš Teisingumo Teismo jurisprudencijos matyti, kad kompetentinga atitinkamos valstybės narės institucija gali nurodyti nesuteikimo pagrindus, numatytus Direktyvos 2011/95 12 straipsnio 2 dalies b punkte ir 17 straipsnio 1 dalies b punkte, susijusius su atveju, kai tarptautinės apsaugos

- prašytojas padarė „sunkų nusikaltimą“, tik atlikusi konkretų jai žinomų tikslų aplinkybių įvertinimą, siekdama nustatyti, ar yra rimtų priežasčių laikyti, kad statuso suteikimo reikalavimus iš esmės atitinkančio suinteresuotojo asmens padaryti veiksmai patenka į šio nesuteikimo pagrindo taikymo sritį, o vertinant atitinkamo nusikaltimo sunkumą reikia visapusiškai išnagrinėti visas konkrečiau atvejo aplinkybes (2018 m. rugsėjo 13 d. Sprendimo *Ahmed*, C-369/17, EU:C:2018:713, 48, 55 ir 58 punktai).
- 155 Be to, Teisingumo Teismas nurodė, kad nors šie Direktyvos 2011/95 12 ir 17 straipsniuose numatyti nesuteikimo pagrindai grindžiami sąvoka „sunkus nusikaltimas“, Direktyvos 2011/95 17 straipsnio 1 dalies b punkte nustatyto papildomos apsaugos statuso nesuteikimo pagrindo apimtis yra platesnė negu pabėgėlio statuso nesuteikimo pagrindo, nustatyto Ženevos konvencijos 1 straipsnio F dalies b punkte ir Direktyvos 2011/95 12 straipsnio 2 dalies b punkte, apimtis. Iš tiesų, nors šioje nuostatoje numatytas pabėgėlio statuso nesuteikimo pagrindas yra susijęs su suinteresuotojo asmens ne prieglobsčio šalyje prieš priimant jį kaip pabėgėlį įvykdytu sunkiu nepolitiniu nusikaltimu, Direktyvos 2011/95 17 straipsnio 1 dalies b punkte nustatytas papildomos apsaugos nesuteikimo pagrindas yra bendresnis ir susijęs su sunkiu nusikaltimu, taigi, nėra apribotas nei geografiškai, nei laiko atžvilgiu, nei atitinkamo nusikaltimo pobūdžiu (2018 m. rugsėjo 13 d. Sprendimo *Ahmed*, C-369/17, EU:C:2018:713, 46 ir 47 punktai).
- 156 Dėl vadinamųjų „pagrįstų“ priežasčių, kad tarptautinės apsaugos prašytojas kelia „pavojų nacionaliniam saugumui ar viešajai tvarkai“ atitinkamos valstybės narės, į kurią perkeliama prašytojai, teritorijoje, taip pat kurios leidžia šiai valstybei narei pagal sprendimų 2015/1523 ir 2015/1601 5 straipsnių 4 dalis nepatvirtinti tarptautinės apsaugos prašytojo, kurią nustatė Graikijos Respublika arba Italijos Respublika, perkėlimo, ir, remiantis šių sprendimų 5 straipsnių 7 dalimis, atsisakyti jį perkelti, reikia pažymėti, kad šios priežastys turi būti laikomos „pagrįstomis“, o ne „rimtomis“ ir jos nebūtinai turi būti susijusios su suinteresuotojo asmens ne prieglobsčio šalyje prieš priimant jį kaip pabėgėlį įvykdytu sunkiu nepolitiniu nusikaltimu, taigi reikalaujama tik „pavojaus visuomenės saugumui ar viešajai tvarkai“, todėl valstybėms narėms, į kurias perkeliama, paliekama platesnė diskrecija, nei rimtos priežastys taikyti Direktyvos 2011/95 12 ir 17 straipsniuose numatytas statuso nesuteikimo nuostatas.
- 157 Be to, reikia pažymėti, kad sprendimų 2015/1523 ir 2015/1601 5 straipsnių 4 ir 7 dalių formuluotės skiriasi, be kita ko, nuo 2004 m. balandžio 29 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2004/38/EB dėl Sąjungos piliečių ir jų šeimos narių teisės laisvai judėti ir gyventi valstybių narių teritorijoje, iš dalies keičiančios Reglamentą (EEB) Nr. 1612/68 ir panaikinančios direktyvas 64/221/EEB, 68/360/EEB, 72/194/EEB, 73/148/EEB, 75/34/EEB, 75/35/EEB, 90/364/EEB, 90/365/EEB ir 93/96/EEB (OL L 158, 2004, p. 77; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 5 sk., 5 t., p. 46, klaidų ištaisymas OL L 274, 2009, p. 47), 27 straipsnio 2 dalies, pagal kurią reikalaujama, kad atitinkamo asmens elgesys keltų „tikrą ir pakankamai rimtą pavojų, kenkiantį vienam iš pagrindinių [atitinkamos valstybės narės] visuomenės interesų“, formuluotės. Todėl sąvoką „pavojus nacionaliniam saugumui ar viešajai tvarkai“, kaip ji suprantama pagal minėtas sprendimų 2015/1523 ir 2015/1601 nuostatas, reikia aiškinti plačiau nei jurisprudencijoje, susijusioje su asmenimis, kurie naudojami judėjimo laisve. Ši sąvoka visų pirma gali apimti potencialią grėsmę visuomenės saugumui arba viešajai tvarkai (pagal analogiją žr. 2017 m. balandžio 4 d. Sprendimo *Fahimian*, C-544/15, EU:C:2017:255, 40 punktą ir 2019 m. gruodžio 12 d. Sprendimo *E. P. (Grėsmė viešajai tvarkai)*, C-380/18, EU:C:2019:1071, 29 ir 32 punktus).
- 158 Taigi didelę diskreciją reikia pripažinti valstybių narių, į kurias perkeliama prašytojai, kompetentingoms institucijoms, kai jos nustato, ar perkeltinas trečiosios šalies pilietis kelia pavojų nacionaliniam saugumui arba viešajai tvarkai jų teritorijoje (pagal analogiją žr. 2019 m. gruodžio 12 d. Sprendimo *E. P. (Grėsmė viešajai tvarkai)*, C-380/18, EU:C:2019:1071, 37 punktą).
- 159 Atsižvelgiant į tai, pasakytina, kad, kaip ir rimtomis priežastimis taikyti Direktyvos 2011/95 12 ir 17 straipsniuose įtvirtintas nuostatas dėl nesuteikimo, valstybės narės, į kurią perkeliama, valdžios institucijos gali remtis pagrįstais motyvais laikyti tarptautinės apsaugos prašytoją pavojumi

nacionaliniam saugumui ar viešajai tvarkai tik esant nuoseklioms, objektyvioms ir tikslioms aplinkybėms, leidžiančioms įtarti, kad atitinkamas prašytojas kelia tokių realų ar potencialų pavojų (pagal analogiją žr. 2019 m. gruodžio 12 d. Sprendimo *E.P. (Grėsmė viešajai tvarkai)*, C-380/18, EU:C:2019:1071, 49 punktą), ir tik po to, kai šios institucijos kiekvieno prašytojo, kurį siūloma perkelti, atžvilgiu įvertino joms žinomas faktines aplinkybes, kad nustatytų, ar, bendrai išnagrinėjus visas konkretaus atvejo aplinkybes, yra tokių pagrįstų priežasčių.

- 160 Darytina išvada, kad pagal sprendimų 2015/1523 ir 2015/1601 5 straipsnių 4 ir 7 dalyse numatytą perkėlimo procedūrą valstybės narės, į kurią perkeliama prašytojai, kompetentingoms institucijoms buvo leista remtis rimtomis ar pagrįstomis priežastimis, susijusiomis su nacionalinio saugumo užtikrinimu arba viešosios tvarkos palaikymu jų teritorijoje, tik kiekvienu konkrečiu atveju išnagrinėjus esamą ar galimą pavojų, kurį atitinkamas tarptautinės apsaugos prašytojas gali kelti jos interesams. Taigi, kaip iš esmės pažymėjo generalinė advokatė savo išvados 223 punkte, pagal šias nuostatas valstybei narei draudžiama per šią procedūrą kategoriškai remtis SESV 72 straipsniu vien bendros prevencijos tikslais ir nenustatant tiesioginio ryšio su konkrečiu atveju, siekiant pateisinti išpareigojimą, jai tenkančių pagal sprendimus 2015/1523 ir (arba) 2015/1601, įgyvendinimo sustabdymą ar net nutraukimą.
- 161 Tai paaiškina, kodėl sprendimų 2015/1523 ir 2015/1601 5 straipsnių 2 dalyse, susijusiose su pirmuoju perkėlimo Europos Sąjungoje procedūros etapu, nustatyta valstybių narių, į kurias perkeliama prašytojai, pareiga bent kas tris mėnesius nurodyti tarptautinės apsaugos prašytojų, kuriuos galima greitai perkelti į jų teritoriją, skaičių; šiai pareigai suteikiamas besąlyginis pobūdis ir nenumatyta galimybė šioms valstybėms narėms remtis pavojumi nacionaliniam saugumui ar viešajai tvarkai jų teritorijoje siekiant pateisinti šios nuostatos netaikymą. Iš tiesų dėl to, kad šiame pradiniame šios procedūros etape prašytojai, kurie turi būti perkelti į atitinkamą valstybę narę, nenustatomi, neįmanoma konkrečiai įvertinti rizikos, kurią jie galėtų kelti minėtos valstybės narės viešajai tvarkai ar nacionaliniam saugumui.
- 162 Kalbant apie sunkumus, su kuriais Lenkijos Respublika susidūrė siekdama užtikrinti nacionalinį saugumą arba viešąją tvarką per perkėlimo procedūros etapus po 2016 m. gruodžio 16 d. prisiimtų perkėlimo išpareigojimų, reikia pažymėti, kad jie susiję su sprendimų 2015/1523 ir 2015/1601 taikymo dvejų metų laikotarpio pradžia.
- 163 Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad, kaip jau buvo priminta šio sprendimo 95 punkte, didelio skaičiaus asmenų perkėlimas Europos Sąjungoje yra nauja ir sudėtinga procedūra, kuriai pasiruošti ir įgyvendinti reikia laiko, visų pirma valstybių narių administracinių institucijų koordinavimo aspektu, kol pasireikš konkretus šio perkėlimo poveikis.
- 164 Be to, nors, Lenkijos Respublikos ir Čekijos Respublikos teigimu, sprendimų 2015/1523 ir 2015/1601 5 straipsnių 4 ir 7 dalyse numatytas mechanizmas buvo neveiksmingas, nes pirmiausia Italijos valdžios institucijos nebendradarbiavo, tokie praktiniai sunkumai nėra neišvengiamai būdingi šiam mechanizmui ir prireikus turi būti sprendžiami valstybių narių, gaunančių naudą iš perkėlimo mechanizmo, ir valstybių narių, į kurias perkeliama, valdžios institucijoms bendradarbiaujant ir remiantis tarpusavio pasitikėjimu, kuriam įgyvendinant šiuos sprendimus 5 straipsniuose numatytą perkėlimo procedūrą turi būti teikiama pirmenybė (šiuo klausimu žr. 2017 m. rugsėjo 6 d. Sprendimo *Slovakija ir Vengrija / Taryba*, C-643/15 ir C-647/15, EU:C:2017:631, 309 punktą).
- 165 Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad iš ataskaitų dėl perkėlimo Europos Sąjungoje ir perkėlimo į Europos Sąjungą matyti, jog nors sprendimų 2015/1523 ir 2015/1601 taikymo laikotarpio pradžioje faktiškai perkeltų tarptautinės apsaugos prašytojų skaičius buvo santykinai mažas, be kita ko, dėl to, kad daugeliu atvejų kai kurios valstybės narės atsisakė perkelti Graikijos Respublikos arba Italijos Respublikos nustatytus tarptautinės apsaugos prašytojus į kitas valstybes nares dėl pavojaus, kurį jie tariamai kėlė jų viešajai tvarkai ar saugumui, ši problema laipsniškai sumažėjo, o perkėlimai Europos Sąjungoje buvo atliekami reguliariau.

- 166 Kaip matyti iš aštuntos, vienuoliktos ir dvyliktos ataskaitų dėl perkėlimo Europos Sąjungoje ir perkėlimo į Europos Sąjungą, valstybės narės, į kurias perkeliama prašytojai, tam tikromis aplinkybėmis galėjo atlikti papildomus ar net sistemingus saugumo patikrinimus, be kita ko, per pokalbius, ir, kiek tai susiję su perkėlimu iš Italijos, nuo 2016 m. gruodžio 1 d. turėjo galimybę prašyti Europos Sąjungos teisėsaugos institucijų bendradarbiavimo agentūros (Europol) pagalbos rengiant šiuos pokalbius, siekiant išvengti, kad dėl šių patikrinimų nebūtų nepagrįstai delsiama su perkėlimo procedūromis.
- 167 Be to, kiek tai susiję su perkėlimu iš Graikijos, valstybės narės, į kurias perkeliama prašytojai, nuo sprendimų 2015/1523 ir 2015/1601 įsigaliojimo turėjo galimybę reikalauti, kad pokalbius dėl saugumo prieš perkėlimą vykdytų jų pačių policijos pareigūnai.
- 168 Šios priemonės papildė sprendimų 2015/1523 ir 2015/1601 5 straipsniuose jau numatytas nuostatas dėl atitinkamų asmenų nustatymo, be kita ko, šių straipsnių 5 ir 11 dalyse, pagal kurias reikalaujama prieš perdavimą ir po jo pateikti pirštų antspaudus, taip pat perduoti juos *Eurodac* centrinei sistemai.
- 169 Darytina išvada, kad Lenkijos Respublika ir Vengrija negali remtis SESV 72 straipsniu, siekdamos pateisinti atsisakymą įgyvendinti visus įsipareigojimus dėl perkėlimo, kurie joms nustatyti Sprendimo 2015/1523 5 straipsnio 2 ir 4–11 dalyse ir (arba) Sprendimo 2015/1601 5 straipsnio 2 ir 4–11 dalyse.
- 170 Kaip iš esmės pažymėjo generalinė advokatė savo išvados 226 ir 227 punktuose, argumentai, susiję su SESV 72 straipsnio kartu su ESS 4 straipsnio 2 dalimi aiškinimu, negali paneigti šios išvados. Iš tiesų niekas nerodo, kad pastarojoje nuostatoje numatytų esminių valstybės funkcijų, kaip antai nacionalinio saugumo apsaugos, veiksmingas išsaugojimas galėjo būti užtikrintas tik netaikant sprendimų 2015/1523 ir 2015/1601.
- 171 Priešingai, dėl minėtų sprendimų 5 straipsnių 4 ir 7 dalyse numatyto mechanizmo, įskaitant jų taikymo laikotarpius praktiškai išplėtotą mechanizmą taikymą, valstybėms narėms buvo suteiktos realios galimybės apsaugoti savo interesus, susijusius su viešąja tvarka ir vidaus saugumu, nagrinėjant individualią kiekvieno tarptautinės apsaugos prašytojo, kuri siūloma perkelti, situaciją, tačiau vis dėlto nedarant poveikio šių sprendimų tikslui užtikrinti veiksmingą ir greitą tarptautinės apsaugos prašytojų perkėlimą, siekiant palengvinti didelį spaudimą, kurį patyrė Graikijos ir Italijos prieglobsčio sistemos.
- 172 Taigi reikia atmesti Lenkijos Respublikos ir Vengrijos gynybos pagrindus, grindžiamus SESV 72 straipsniu kartu su ESS 4 straipsnio 2 dalimi.

Dėl Čekijos Respublikos gynybos pagrindo, siejamo su konkrečiai taikomo sprendimuose 2015/1523 ir 2015/1601 numatyto perkėlimo mechanizmo neveikimu ir neveiksmingumu

Šalių argumentai

- 173 Čekijos Respublika tvirtina, kad jos sprendimas netaikyti sprendimų 2015/1523 ir 2015/1601 buvo pagrįstas tuo, kad šiuose sprendimuose numatytą perkėlimo mechanizmą taikant konkrečiai paaiškėjo, jog jis didžiąja dalimi neveikia arba yra neveiksmingas, visų pirma dėl sistemingo Graikijos ir Italijos valdžios institucijų nebendradarbiavimo arba dėl to, kad tuo metu, kai buvo prisiimami įsipareigojimai dėl perkėlimo, Graikijoje arba Italijoje iš tikrųjų nebuvo tarptautinės apsaugos prašytojų, kurie turėjo būti perkelti, ir tai akivaizdžiai matyti iš nelabai sėkmingo šio mechanizmo veikimo, turint omenyje bendrą faktiškai įvykdytų perkėlimų Europos Sąjungoje skaičių.
- 174 Dėl grėsmės visuomenės saugumui, kuri kiltų dėl su religiniu ekstremizmu potencialiai susijusių asmenų perkėlimo, reikėtų užtikrinti, kad kiekviena valstybė narė, į kurią perkeliama prašytojai, galėtų apsisaugoti pagal ESS 4 straipsnio 2 dalį, konkrečiau kalbant, pagal SESV 72 straipsnį. Šis principas

taip pat atspindi sprendimų 2015/1523 ir 2015/1601 5 straipsnių 7 dalyse. Tačiau konkrečiai taikant perkėlimo mechanizmą nebūtų buvę galima užtikrinti tokio visuomenės saugumo, be kita ko, dėl nepakankamos informacijos apie atitinkamus asmenis ir negalėjimo surengti pokalbių saugumo klausimu, nors tai būtinos sąlygos siekiant patikrinti, ar šie asmenys nekelia grėsmės nacionaliniam saugumui ar viešajai tvarkai valstybėje narėje, į kurią perkeliama.

- 175 Tuo remiantis, darytina išvada, kad įsipareigojimai dėl perkėlimo pagal šių sprendimų 5 straipsnių 2 dalis buvo tik visiškai formalūs veiksmai, kuriais nebuvo pasiektas minėtais sprendimais siekiamas faktinis perkėlimo tikslas.
- 176 Taigi Čekijos Respublika pasirinko savo pastangas sutelkti į veiksmingesnes paramos priemones nei perkėlimo priemonė, ir tiek dvišaliu, tiek Sąjungos lygiu teikė finansinę, techninę ar personalo pagalbą labiausiai paveiktoms trečiosioms šalims ir valstybėms narėms, kurios pirmiausia susiduria su asmenų, kuriems akivaizdžiai reikia tarptautinės apsaugos, masiniu antplūdžiu.
- 177 Komisija ginčija šiuos argumentus.

Teisingumo Teismo vertinimas

- 178 Pirmiausia reikia priminti, kad, kaip jau buvo nurodyta šio sprendimo 31 punkte, 2017 m. birželio 5 d. Čekijos Respublika priėmė Rezoliuciją Nr. 439, kuria ši valstybė narė nusprendė sustabdyti įsipareigojimų, priimtų per 2015 m. birželio 26 d. ir 25 d. Europos Vadovų Tarybos susitikimą, oficialiai įformintų 2015 m. liepos 20 d. Europos Vadovų Taryboje susirinkusių valstybių narių vyriausybės atstovų susitikime ir įgyvendintų Sprendimu 2015/1523, įgyvendinimą, taip pat iš Sprendimo 2015/1601 kylančių įsipareigojimų įgyvendinimą, „atsižvelgdama į labai pablogėjusią saugumo situaciją Sąjungoje <...> ir akivaizdų perkėlimo sistemos neveikimą“. Neginčijama, kad Čekijos Respublika niekada vėlesniu šių sprendimų taikymo laikotarpiu nepanaikino šio sprendimo dėl sustabdymo.
- 179 Šiuo atveju gindamasi per su ja susijusią procedūrą dėl įsipareigojimų neįvykdymo Čekijos Respublika remiasi argumentais, susijusiais su neveikimu arba neveiksmingumu, kurių patyrė konkrečiai taikydama sprendimuose 2015/1523 ir 2015/1601 numatytą perkėlimo mechanizmą, įskaitant šių abiejų sprendimų 5 straipsnių 4 ir 7 dalyse numatytą specialų mechanizmą, kuriuo siekta leisti valstybėms narėms užtikrinti nacionalinį saugumą ar viešąją tvarką savo teritorijoje vykdant perkėlimo procedūrą, siekdama pateisinti savo sprendimą neįgyvendinti perkėlimo įsipareigojimų, tenkančių jai pagal tų pačių dviejų sprendimų 5 straipsnių 2 ir 4–11 dalis.
- 180 Šiuo klausimu negalima pripažinti, kad valstybė narė, be kita ko, nesiremdama Sutartyse numatytu teisiniu pagrindu, galėtų vienašališkai vertinti tariamą minėtuose aktuose nustatytą perkėlimo mechanizmą kaip neveiksmingą ar net tariamai neveikiantį, visų pirma viešosios tvarkos palaikymo ir vidaus saugumo užtikrinimo aspektais, ir nesilaikyti jokių jai pagal tuos pačius aktus tenkančių įsipareigojimų dėl perkėlimo, nes taip būtų nepaisoma sprendimuose 2015/1523 ir 2015/1601 įtvirtinto solidarumo tikslo ir šių aktų privalomojo pobūdžio.
- 181 Taip pat svarbu priminti, kad, kaip jau buvo pažymėta šio sprendimo 80 punkte, našta, atsiradusi dėl laikinųjų priemonių, numatytų sprendimuose 2015/1523 ir 2015/1601, priimtų pagal SESV 78 straipsnio 3 dalį, siekiant padėti Graikijos Respublikai ir Italijos Respublikai geriau susidoroti su nepaprastąja padėtimi, susidariusia dėl staigaus trečiųjų šalių piliečių antplūdžio į jų teritoriją, iš principo turi būti paskirstoma visoms kitoms valstybėms narėms, laikantis solidarumo ir teisingo atsakomybės pasidalijimo tarp valstybių narių principo, nes šis principas pagal SESV 80 straipsnį taikomas Sąjungos politikai prieglobsčio srityje.

- 182 Be to, praktinės sprendimų 2015/1523 ir 2015/1601 taikymo problemos, apie kurias kalba Čekijos Respublika, nėra neatsiejamos nuo šiuose sprendimuose numatyto perkėlimo mechanizmo ar, be to, šių sprendimų 5 straipsnių 4 ir 7 dalyse numatyto specialaus mechanizmo ir, remiantis tuo, kas jau buvo priminta šio sprendimo 164 punkte, prireikus valstybių narių, gaunančių naudą dėl perkėlimo, ir valstybių narių, į kurias perkeliama, valdžios institucijos turi jas spręsti, vadovaudamosi bendradarbiavimo ir tarpusavio pasitikėjimo principais, kuriems teiktina pirmenybė įgyvendinant minėtų sprendimų 5 straipsniuose numatytą perkėlimo procedūrą.
- 183 Tariamasis perkėlimo mechanizmo neveiksmingumas arba neveikimas nesutrukdė kitoms valstybėms narėms reguliariai prisiimti išipareigojimų perkelti tarptautinės apsaugos prašytojus ir faktiškai juos perkelti per visus atitinkamus sprendimų 2015/1523 ir 2015/1601 taikymo laikotarpius ir juo labiau šiems laikotarpiams pasibaigus, atsakant į Komisijos raginimą mėnesinėse ataskaitose dėl perkėlimo Europos Sąjungoje ir perkėlimo į Europos Sąjungą paspartinti perkėlimų tempą iki minėtų laikotarpių pabaigos.
- 184 Taip pat pasakytina, jog tam tikros Čekijos Respublikos nurodytos praktinės problemos kilo dėl to, kad, kaip jau pažymėta šio sprendimo 95 ir 163 punktuose, tokio didelio skaičiaus asmenų perkėlimas Europos Sąjungoje, kaip numatyta sprendimuose 2015/1523 ir 2015/1601, yra nauja ir sudėtinga procedūra, kuriai pasiruošti ir įgyvendinti reikia laiko, visų pirma valstybių narių administracinių institucijų koordinavimo aspektu, kol pasireikš konkretus šio perkėlimo poveikis.
- 185 Šiuo klausimu taip pat reikia priminti, kad, kaip jau buvo nurodyta šio sprendimo 166 punkte, sprendimų 2015/1523 ir 2015/1601 taikymo laikotarpiu buvo padaryta tam tikrų pakeitimų vykdant perkėlimo procedūrą, siekiant, be kita ko, išspręsti Čekijos Respublikos minėtas praktinio pobūdžio problemas. Tai pasakytina, be kita ko, apie galimybę valstybėms narėms, į kurias perkeliama prašytojai, prieš juos perkeliant atlikti papildomus saugumo patikrinimus Graikijoje ar Italijoje ir nuo 2016 m. gruodžio 1 d. suteiktą galimybę prašyti Europolo pagalbos šiems papildomiems saugumo patikrinimams Italijoje atlikti.
- 186 Galiausiai taip pat reikia atmesti Čekijos Respublikos argumentą, kad ši valstybė narė pasirinko palaikyti Graikijos Respubliką ir Italijos Respubliką, kaip valstybes nares, kurios kartu su tam tikromis trečiosiomis šalimis pirmiausia susiduria su asmenų, kuriems akivaizdžiai reikia tarptautinės apsaugos, masiniu antplūdžiu, teikdama kitokią pagalbą, o ne vykdydama perkėlimą.
- 187 Iš tiesų, priėmus sprendimus 2015/1523 ir 2015/1601, jų taikymo laikotarpiu jie Čekijos Respublikai buvo privalomi, todėl ši valstybė narė privalėjo laikytis šiuose sprendimuose nustatytą išipareigojimų dėl perkėlimo, neatsižvelgdama į tai, ar Graikijos Respublikai ir Italijos Respublikai teikė kitos rūšies pagalbą, net jei tokia pagalba taip pat buvo siekiama sumažinti spaudimą šių dviejų valstybių narių, pirmiausia susiduriančių su masiniu antplūdžiu, prieglobsčio sistemoms. Be to, reikia pažymėti, kad tam tikra pagalba buvo nustatyta minėtuose sprendimuose ar kituose Sąjungos lygmeniu priimtuose aktuose. Tokia pagalba bet kuriuo atveju negalėjo pakeisti iš sprendimų 2015/1523 ir 2015/1601 kylančių pareigų įgyvendinimo.
- 188 Darytina išvada, kad Čekijos Respublikos gynybos argumentą, grindžiamą sprendimuose 2015/1523 ir 2015/1601 numatyto perkėlimo mechanizmo tariamu neveikimu ir neveiksmingumu, reikia atmesti.
- 189 Atsižvelgiant į visa, kas pasakyta, reikia pripažinti, kad:
- nenurodžiusi reguliariai bent kas tris mėnesius atitinkamo prašytojų, kurie gali būti greitai perkelti į jos teritoriją, skaičiaus Lenkijos Respublika nuo 2016 m. kovo 16 d. nevykdė išipareigojimų pagal Sprendimo 2015/1523 5 straipsnio 2 dalį, Sprendimo 2015/1601 5 straipsnio 2 dalį, taigi ir susijusių išipareigojimų dėl perkėlimo, tenkančių jai pagal šių dviejų sprendimų 5 straipsnių 4–11 dalis,

- nenurodžiusi reguliariai bent kas tris mėnesius atitinkamo prašytojų, kurie gali būti greitai perkelti į jos teritoriją, skaičiaus Vengrija nuo 2015 m. gruodžio 25 d. nevykdė įsipareigojimų pagal Sprendimo 2015/1601 5 straipsnio 2 dalį, taigi ir susijusių įsipareigojimų dėl perkėlimo, tenkančių jai pagal šio sprendimo 5 straipsnio 4–11 dalis, ir
- nenurodžiusi reguliariai bent kas tris mėnesius atitinkamo prašytojų, kurie gali būti greitai perkelti į jos teritoriją, skaičiaus Čekijos Respublika nuo 2016 m. rugpjūčio 13 d. nevykdė įsipareigojimų pagal Sprendimo 2015/1523 5 straipsnio 2 dalį, Sprendimo 2015/1601 5 straipsnio 2 dalį, taigi ir susijusių įsipareigojimų dėl perkėlimo, tenkančių jai pagal šių dviejų sprendimų 5 straipsnių 4–11 dalis.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

- 190 Pagal Procedūros reglamento 138 straipsnio 1 dalį iš pralaimėjusios šalies priteisiamos bylinėjimosi išlaidos, jei laimėjusi šalis to reikalavo. Pagal to paties reglamento 140 straipsnio 1 dalį į bylą įstojusios valstybės narės pačios padengia savo išlaidas.
- 191 Kadangi Komisija byloje C-715/17 reikalavo priteisti iš Lenkijos Respublikos bylinėjimosi išlaidas, o ši pralaimėjo bylą, ji turi padengti ne tik savo, bet ir Komisijos patirtas bylinėjimosi išlaidas. Reikia nuspręsti, kad Čekijos Respublika ir Vengrija, įstojusios į šią bylą palaikyti Lenkijos Respublikos reikalavimų, padengia savo bylinėjimosi išlaidas.
- 192 Kadangi Komisija byloje C-718/17 reikalavo priteisti iš Vengrijos bylinėjimosi išlaidas, o ši pralaimėjo bylą, ji turi padengti ne tik savo, bet ir Komisijos patirtas bylinėjimosi išlaidas. Reikia nuspręsti, kad Čekijos Respublika ir Lenkijos Respublika, įstojusios į šią bylą palaikyti Vengrijos reikalavimų, padengia savo bylinėjimosi išlaidas.
- 193 Kadangi Komisija byloje C-719/17 reikalavo priteisti iš Čekijos Respublikos bylinėjimosi išlaidas, o ši pralaimėjo bylą, ji turi padengti ne tik savo, bet ir Komisijos patirtas bylinėjimosi išlaidas. Reikia nuspręsti, kad Vengrija ir Lenkijos Respublika, įstojusios į šią bylą palaikyti Čekijos Respublikos reikalavimų, padengia savo bylinėjimosi išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (trečioji kolegija) nusprendžia:

- 1. Sujungti bylas C-715/17, C-718/17 ir C-719/17, kad būtų priimtas bendras sprendimas.**
- 2. Pripažinti, kad nenurodžiusi reguliariai bent kas tris mėnesius atitinkamo prašytojų, kurie gali būti greitai perkelti į jos teritoriją, skaičiaus Lenkijos Respublika nuo 2016 m. kovo 16 d. nevykdė išipareigojimų pagal 2015 m. rugsėjo 14 d. Tarybos sprendimo (ES) 2015/1523, kuriuo Italijos ir Graikijos labai nustatomos laikinosios priemonės tarptautinės apsaugos srityje, 5 straipsnio 2 dalį, 2015 m. rugsėjo 22 d. Tarybos sprendimo (ES) 2015/1601, kuriuo Italijos ir Graikijos labai nustatomos laikinosios priemonės tarptautinės apsaugos srityje, 5 straipsnio 2 dalį, taigi ir susijusių išipareigojimų dėl perkėlimo, tenkančių jai pagal šių dviejų sprendimų 5 straipsnių 4–11 dalis.**
- 3. Pripažinti, kad nenurodžiusi reguliariai bent kas tris mėnesius atitinkamo prašytojų, kurie gali būti greitai perkelti į jos teritoriją, skaičiaus Vengrija nuo 2015 m. gruodžio 25 d. nevykdė išipareigojimų pagal Sprendimo 2015/1601 5 straipsnio 2 dalį, taigi ir susijusių išipareigojimų dėl perkėlimo, tenkančių jai pagal šio sprendimo 5 straipsnio 4–11 dalis.**
- 4. Pripažinti, kad nenurodžiusi reguliariai bent kas tris mėnesius atitinkamo prašytojų, kurie gali būti greitai perkelti į jos teritoriją, skaičiaus Čekijos Respublika nuo 2016 m. rugpjūčio 13 d. nevykdė išipareigojimų pagal Sprendimo 2015/1523 5 straipsnio 2 dalį, Sprendimo 2015/1601 5 straipsnio 2 dalį, taigi ir susijusių išipareigojimų dėl perkėlimo, tenkančių jai pagal šių dviejų sprendimų 5 straipsnių 4–11 dalis.**
- 5. Lenkijos Respublika padengia savo bylinėjimosi išlaidas bylose C-715/17, C-718/17 ir C-719/17 ir iš jos priteisiamos Europos Komisijos byloje C-715/17 patirtos bylinėjimosi išlaidos.**
- 6. Vengrija padengia savo bylinėjimosi išlaidas bylose C-715/17, C-718/17 ir C-719/17 ir iš jos priteisiamos Europos Komisijos byloje C-718/17 patirtos bylinėjimosi išlaidos.**
- 7. Čekijos Respublika padengia savo bylinėjimosi išlaidas bylose C-715/17, C-718/17 ir C-719/17 ir iš jos priteisiamos Europos Komisijos byloje C-719/17 patirtos bylinėjimosi išlaidos.**

Parašai.